

Η Προσφορά Ζώσα Διδαχή της Εξέλιξης του Εκπαιδευόμενου Ανθρώπου Λόγου. Η Αγάπη ο Απόλυτος Δρόμος Αυτογνωσίας

Όταν η υλική συνείδηση βλέπει σε μια βιτρίνα την λέξη «προσφορά», αντιλαμβάνεται τον συνειρμό (και προσέξτε τις λέξεις): «έκπτωση τιμής κατανά- λωσης», ενώ η πνευματική συνείδηση: «αναγωγή αξιών αυτοδιάθεσης».

Εκείνος που προσφέρει, ακόμα κι αν δεν είναι Χριστός (με γιώτα), είναι τουλάχιστον Χρηστός (με ήτα), δηλαδή χρήσιμος. Εκεί, όταν αισθάνεσαι να σου λείπει αυτό που πρόσφερες ή όταν αισθάνεσαι πως δεν έχεις τίποτα να προσφέρεις κι όμως ανακαλύπτεις τι αληθινά έχεις να προσφέρεις, τότε συνειδη- τοποιείς ποια είναι η προσφορά του Εαυτού και της Ουσίας, που είναι ανεξάντλητη, γιατί προέρχεται απ' τον χορηγό της Ζωής.

Ο νόμος της Λογικής λέει, «όταν έχεις 10 και δώσεις τα 5 σου μένουν 5». Ο Νόμος της Αγάπης λέει, «όταν έχεις 10 και δώ- σεις τα 5 σου μένουν 15».

Μόνον εκείνος που ελέησε τον εαυτό του γνωρίζει να προ- σφέρει έλεος. Και μόνον εκείνος που αποδέσμευσε τον εαυτό του, γνώρισε την Αλήθεια και ελευθερώθηκε. Πόσες φορές πληγώσαμε εκείνους που μας πρόσφεραν ανιδιοτελώς, όταν

τους ρωτήσαμε τι ζητάνε για αντάλλαγμα κρίνοντας εξ' ιδίων τα αλλότρια; Πόσο τυφλώνει ο φόβος που κάνει το δώρο χρέωση και τη χάρη βάρος, όταν η καχυποψία απαξιώνει την αληθινή προσφορά και την ποδοπατά.

Αγαπημένε μου Εαυτέ Άνθρωπε, εσύ που αισθάνεσαι την ανάγκη να προσφέρεις και να προσφερθείς, πριν ξεκινήσεις ρώτα τον εαυτό σου στον καθρέπτη: Γνωρίζεις ποιος είσαι; Μήπως η υπερηφάνεια σου κινεί την προσφορά σου; Ή μήπως από ιδιοτέλεια, ντυμένη ως προσφορά θέλεις να κατακτήσεις, να εξουσιάζεις, να κυριαρχήσεις στους αδελφούς σου;

Ευλογημένος να είσαι να μην πέσεις σε τέτοια δυστυχία. **Πρόσφερε χωρίς να περιμένεις αντάλλαγμα από κανέναν. Δίνε χωρίς εξαναγκασμό και δίχως να μετράς ή να κριτικάρεις κι ας μη γνωρίζει το αριστερό σου χέρι τι έκανε το δεξί. Αλλά είναι απαραίτητο να κατανοήσεις ότι, επί σειρά ετών διδάσκεσαι να τολμάς να είσαι Λόγος και επομένως, δεν έχεις δικαίωμα να κρύβεσαι. Η ανθρωπότητα έχει ανάγκη από πλήθος ζωντανών φανερών προτύπων. Δεν μπορείς πλέον να αναγνωρίζεις την Υιότητα σου μόνον θεωρητικά, αλλά να τολμάς να εκτίθεσαι και να φανερώνεσαι δημόσια.**

Πόσες φορές ακόμα θα χρειαστεί να κρίνουμε τον Δάσκαλο, που μιλώντας για την προσφορά του, ήθελε να μας θυμίσει ότι το λυχνάρι πρέπει να μπαίνει ψηλά στο μόδιο, για να φωτιστεί όλος ο χώρος και να διαλυθεί το σκοτάδι. Όποιος αναγνωρίζει έμπρακτα την Υιότητα του και όταν έχει τελειώσει με τους δικούς του φόβους, τότε αρχίζει να ενδύεται τους φόβους απ' τον πλησίον, από κάθε πλησίον. Γίνεται αντικείμενο κρίσης και κατάκρισης, μέχρι να μετουσιώσει κάθε αρνητικό στοιχείο, καίγοντας επάνω του κάθε μανδύα πλάνης που ενδύθηκε. Και μέσα σ' αυτό το πύρινο λουτρό καίγονται ψυχικά ακόλουθα, σκεπτομορφές και εκτρώματα των ανθρωπίνων παθών.

Ως εκ τούτου όλοι οι εκπαιδευόμενοι Λόγοι επί γης, εκπαιδεύονται στην προσφορά, χωρίς οικειοποίηση του όποιου μεγέθους ή αξίας της. Έτσι η αέναη ροή της Προσφοράς του Λόγου δεν δεσμεύεται στο χωρόχρονο από κανένα πρόσωπο. Μόνο η αληθινή Προσφορά οδηγεί στην απελευθέρωση, διότι μόνο η Αλήθεια ελευθερώνει.

Το μυστικό της προσφοράς, όχι της υλικής μόνο, αλλά της πνευματικής, ακυρώνει το πρόγραμμα κατακράτησης και οικειοποίησης του Φωτός του εωσφορικού ανώτερου εαυτού μας. Καταλύουμε το κράτος του εξουσιασμού, του ανώτερου προς τον κατώτερο εαυτό, δηλαδή καταλύουμε το κράτος του εγωκεντρισμού, του ατομισμού και εγωισμού, του Ηρώδη και του Καϊάφα μέσα μας. Η κορύφωση αυτής της προσφοράς είναι όταν ενδύσαι την πλάνη και τον Γολγοθά της σάρκας, για να την μετουσιώσεις σε Αλήθεια και Ανάσταση.

Η προσφορά που είναι καθαρή από την ανάγκη για φήμη, δόξα ή υστεροφημία, μοιάζει με ταπεινό ένδυμα Υπηρεσίας. Το ταπεινό ένδυμα της Προσφοράς και της Αυτοδιάθεσης καλύπτει το μεγαλείο της πνευματικής ηγεσίας της Κυβερνητικής και της Φιλανθρωπίας, που εκπηγάει από τον Πανάγαθο Πατρομήτωρα Θεό.

Ποιος αληθινά γνωρίζει να προσφέρει; Οι Νόμοι λένε, εκείνος που έχει μάθει να ζητάει. Από κει και μετά κάθε προσφορά που έχει υπερηφάνεια γίνεται διακριτή στα μάτια σου εαυτέ μου και θα πρέπει να διεκδικήσεις την Θεία σου Ταυτότητα με ενσυνείδητες επιλογές. Τότε αποκτάει νόημα να ζητάς για τον πλησίον, όπως για τον εαυτό σου.

Τα άλλα πρόσωπα της Προσφοράς είναι η Φροντίδα, η Θεραπεία, το πνεύμα της Αφιέρωσης και της Υπηρεσίας, το Έλεος και η Διδαχή. Μόνο η Αγάπη όμως πιστοποιεί την Αληθινή Αγνή Προσφορά, διότι «ο μη αγαπών ουκ έγνω τον Θεόν, ότι ο Θεός αγάπη εστίν» (Α' επιστολή Ιωάννη 4,8).

Από την Ύπατη Θεία Εξουσία της Αγάπης εκπηγάζουν από την Μητέρα-Λόγο η Στοργή, η Τρυφερότητα και η Καλοσύνη και από τον Λόγο-Υιό το Έλεος, η Προσφορά και η Διδαχή.

Στην Πρώτη Παρουσία του Λόγου ενεργοποιήθηκαν οι Θείες εξουσίες του Υιού, ενώ στην Νέα Κοσμική Περίοδο της Δευτέρας Παρουσίας ή της επιφανείας του Αγίου Πνεύματος, στην εποχή του Υδροχόου, θα διαχυθούν οι Θείες εξουσίες-επιρροές του Λόγου-Μητρός, η οποία διαποτίζει τα πάντα με τις δονήσεις της, ενεργώντας σ' όλη τη γη, μέσα από διαφορετικά σκηνώματα.

Πώς είναι δυνατόν μία λέξη να κρύβει τόσο μεγαλείο αφανέ-ρωτο, θα αναρωτηθεί κανείς. Η απάντηση είναι ότι η αφανής προσφορά της Μητέρας στην Πρώτη Παρουσία φανερώνε-ται στην Δεύτερη. Αυτό σημαίνει ότι το Έργο της Δευτέρας Παρουσίας συνδέεται με την ανάδειξη της Γυναίκας Ψυχής. Η νομή του Οίκου, δηλαδή η Οικονομία-διαχείριση των πόρων του πλανήτη Της ανήκει, βεβαιώνοντας μια Νέα Κοινωνία από μία Νέα Ανθρωπότητα, χωρίς λιμοκτονούντες ή άπορους, χωρίς απληστία ή πολέμους.

Η Ανθρωπότητα θα συνειδητοποιήσει βιωματικά, και όχι μέσω της επιβολής κάποιου δόγματος τα αυτονόητα. Είναι δι-καιότερο να λέμε για το πρώτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος ο Πατρομήτωρ Θεός, για το δεύτερο πρόσωπο Υιός Μητέρα-Λόγος και ότι η Άπειρη Θεία Ψυχή της Μητέρας συνδέ-ται με το Έργο του Παρακλήτου και της διάχυσης του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή το τρίτο πρόσωπο. Αφού στο Θείο δεν υπάρχουν φύλα, είναι λάθος να συντηρούμε κατεστημένα πατριαρχικών στερεοτύπων ενεργοποιώντας υποσυνείδητα την συντήρηση μιας παγκόσμιας αδικίας που απαξιώνει την θηλυκή αρχή, το κοινωνικό κύτταρο της οικογένειας.

Οι Υιοί και οι Θυγατέρες του Φωτός είναι φορείς του ζωντα-νού βιώματος της Γέννησης και της Ανάστασης του Λόγου μέσα τους, της Αένας Ροής, της Ζωής, της Αλήθειας, της Αγάπης και της Ελευθερίας.

Το όνομα της λέξης «προσφορά» δίνει κατεύθυνση και έχει 8 γράμματα, όπου το 8 γίνεται το σύμβολο του απείρου, της μυ-στικής ογδοάδας, της μυστικής 8ης Εκκλησίας του Ιωάννη, της 8ης ημέρας που γεννήθηκε ο Χριστός, του οποίου ο αριθ-μός, σύμφωνα με την αριθμολογία είναι 888.

Όταν σας φανερώνω τέτοια πράγματα, δεν το κάνω για λό-γους εντυπωσιασμού ή επίδειξης γνώσεων, αλλά για να σας κάνω να αναρωτηθείτε γιατί το θεμέλιο της αληθινής προ-σφοράς είναι η ταπεινοφροσύνη. Και αυτό δεν σημαίνει ότι βάζω ένα τσεμπέρι και κάνω γονυκλισίες, αλλά ότι έχω επί-γνωση εαυτού, δηλαδή, διάκριση, υπευθυνότητα και πνεύμα δικαιοσύνης.

Η Θεία Ουσία, η Θεία Συνείδηση, προσφέρεται μέσα από τον Λόγο-Χριστό, που σκίνησε μέσα μας και έφθασε η ώρα Του να εκδηλωθεί μέσα από χιλιάδες διαφορετικά πρόσωπα σ'

όλη τη γη. Διότι όπως γράφτηκε στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, στη Δεύτερα Παρουσία του Χριστού γινόμαστε σύμμορφοι της Δόξης Του.

Είναι η υπερούσια προσφορά του Εαυτού προς τον Εαυτό, όπου δεν υφίσταται αίσθηση «δούναι και λαβείν», παρά μό-νον ανακύκλωση. Δεν υπάρχει πομπός και δέκτης, αλλά ανακύκλωση μίας και μόνον Βουλής. Εκεί όπου οι επιλο-γές είναι άχρηστες. Ένα ορμητικό κύμα Φωτός, που εισρέει μέσα στα πάντα.

Το μεγαλείο της ανθρώπινης προσφοράς πηγάζει από την Υπερτέλεια Προσφορά του Λόγου, που γίνεται τροφοδοσία στην πείνα, βάλσαμο στον πόνο, ίαση στην νόσο, αρμονία στην δυσαρμονία και πολλά άλλα, μέχρι να μην προσφέρεις πια εσύ τίποτα. Μέχρι να γίνεις εσύ η ίδια η Προσφορά.

Για να καταλάβεις ότι βρίσκεσαι στον σωστό δρόμο, καλό είναι να παρατηρείς εάν υπάρχουν κοινές λειτουργίες με τα Θεία Πρότυπα, όπως του Παρακλήτου. Αν όπως Εκείνος «τα ελλείποντα πληροίς και τα ασθενούντα θεραπεύεις» και η προσφορά σου δεν είναι μόνον υλική αλλά προέρχεται από τον «Θησαυρό των Αγαθών», τότε κατανόησε και κάτι ακόμα.

Υπάρχει αιτία και σκοπός, όταν το πρόσωπο αποκαλύπτεται στο πρόσωπο μέσα στο χωρόχρονο. Όπως τότε που ο Ιωάν-νης Βαπτιστής είπε στον Ιησού Χριστό: «Εγώ να ελαττώνο-μαι και Εσύ να αυξάνεις». Αυτή η ιερή συνάντηση των προ-σώπων μέσα μας, κάνει διακριτή μια τρισυπόστατη αλλά ομοούσια προσφορά.

Μέσα στην έννοια της προσφοράς ενυπάρχει η Τριαδική και Ομοούσια επενέργεια του Λόγου, δηλαδή, η Κάθαρση, ο Φωτισμός και η Τελειοποίηση που διαφορετικά είναι η Απο-δέσμευση, η Μεταμόρφωση και η Αναγωγή σε Χριστοποι-ηση, δηλαδή η Αληθινή Ανάσταση του Χριστού μέσα στον Άνθρωπο.

Στην λέξη «προσφορά», ενώνεται το δικαίωμα και η ευθύνη. Δηλαδή, «βιώνω την Δεύτερα Παρουσία του Χριστού εντός μου» σημαίνει αναγνωρίζω την Αλήθεια των Λόγων Του, όταν μου απεκάλυπτε την Θεία Καταγωγή μου «Θεοί Εστέ» και τον Θείο Προορισμό μου «Εσεσθαι ουν υμείς τέλειοι, όπως ο Πατήρ Μου, ο εν τοις Ουρανοίς Τέλειος εστί». Σημαίνει επίσης, αναγνωρίζω την Θεία

μον Ταυτότητα και έχω αποδεχθεί την Υιότητά μου, κάνοντας πράξη το «Αγαπάτε Αλλήλους».

Επομένως, προσφορά σημαίνει γνωρίζω τον Θεό. Και αυτό με την σειρά του σημαίνει ότι η προσφορά κινεί το μοχλό της ανακύκλωσης της Θείας Χάρης, ενεργοποιώντας τις λειτουργίες του Θείου μας Εαυτού, ο οποίος εναρμονίζει τις αυτοκαταστροφικές καταστάσεις που προξενούν οι τριβές του κατώτερου και ανώτερου εαυτού. Τότε και ο κατώτερος και ο ανώτερος εαυτός του ανθρώπου έχουν γίνει παρανάλωμα Θείου πυρός και η μεταμόρφωση στο όρος Θαβώρ έχει επιτευχθεί. Όλοι οι εαυτοί έχουν προσφερθεί. Η συνείδηση ότι ο Άνθρωπος είναι Ένας διαχέεται. Τα πάντα εμβαπτίζονται στο Θεϊόν Πυρ και στο τέλος μένει ό,τι είναι αθάνατο, η φανέρωση της Αλήθειας. Η απόλυτη προσφορά στην Ολότητα του Εαυτού Ανθρώπου Λόγου.

Γίνου άνθρωπε προσφορά Ουσίας στο Παν για τον Έναν Άνθρωπο. Γίνε προσφορά συνεργασίας δημιουργών, ζωντανός μετουσιωτής και έκρηξη αναγέννησης, προσφορά Θεϊών σπινθήρων Ζωής. Πρόσφερε στον Έναν Εαυτό, την συμμετοχή σου στην Αγάπη της Ουσίας Μας και πορεύου εν ειρήνη.

Η αναγκαιότητα του ανθρώπου να αυτοπροσδιοριστεί, να γνωρίσει ποιος είναι, πού πάει και γιατί, οδηγεί σήμερα κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο στην αναζήτηση της Αλήθειας. Οτιδήποτε ζούμε γύρω μας αντανακλά και καθρεφτίζει αυτό που συμβαίνει μέσα μας. Η συνείδηση τώρα που μεγαλώνει φέρνει στην επιφάνεια όλα όσα μείνανε ως τώρα κρυμμένα. Γι' αυτό είναι ο καιρός των αποκαλύψεων και των αποσυμβολισμών και η Αλήθεια είναι που θα ελευθερώσει τον Άνθρωπο.

Για την Ελληνική σκέψη, νοημοσύνη είναι η αυτοσυνειδησία. Το ότι αγνοούμε το σκοπό και τον προορισμό της ανθρώπινης ιστορίας, δεν σημαίνει ότι η εξέλιξη του ανθρώπου πάνω στη γη δεν έχει σκοπό και νόημα. Αυτό αποτελεί ακράδαντη πίστη της αρχαίας ελληνικής σκέψης και οι σοφιστές μάλιστα υποστήριζαν ότι ο ίδιος ο άνθρωπος δημιουργεί το νόημα της ζωής του, ενώ άλλοι φιλόσοφοι, όπως ο Σωκράτης, ότι το νόημα της ζωής του είναι η εξέλιξη και η τελειοποίησή του. Η σύγχρονη επιστήμη συμφωνεί στο ότι διαμορφώνουμε οι ίδιοι την πραγματικότητα μας.

Το συναίσθημα είναι μια δύναμη που έλκει. Και η σκέψη μορφοποιεί και διαμορφώνει. Και τα δυο μαζί διαμορφώνουν μια πραγματικότητα. Κάθε σκέψη και συναίσθημα είναι ενέργεια σε κίνηση και φέρει ανάλογης ποιότητας αποτελέσματα. Στο τέλος δημιουργείται ύλη που είναι συμπτυκνωμένη ενέργεια, διότι η ενέργεια δεν χάνεται, απλώς μετατρέπεται.

Εκείνοι που πιστεύουν ότι στο κόσμο κυριαρχεί το κακό δεν θέλουν να δουν ότι αυτό οφείλεται στην ελεύθερη βούληση των «καλών» που επιλέγουν «ελεύθερα» να αδιαφορούν και να μην υπηρετούν τα κοινά. Ο Πλάτων έλεγε 2.000 χρόνια πριν ότι η ανευθυνότητα των καλύτερων πολιτών στην υπηρεσία προς τα κοινά, οδηγεί στην τυραννία από τους χειρότερους και την διαφθορά της εξουσίας. Τελικά, κάθε άνθρωπος σήμερα, τείνει να συνειδητοποιήσει ότι η σχέση μας με την φύση και η στάση μας προς τους πιο αδύναμους ή τους ασθενείς, αποκαλύπτει το ύψος του πολιτισμού μας.

Όποιες αλλαγές και αν ευαγγελίζονται οι άνθρωποι, όσο δεν αλλάζει η παιδεία, δεν αλλάζει τίποτα. Είμαστε πρόδρομοι μιας μετάβασης σε μια νέα κοινωνία και οφείλουμε να μην έχουμε ψευδαισθήσεις. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι θα χρειαστεί ένα ικανό χρονικό διάστημα προκειμένου να εφαρμοσθεί μια νέα παιδεία που θα οικοδομηθεί στην Αγάπη και στην Ειρήνη.

Δεν είναι η επιθυμία η αιτία της αιχμαλωσίας, η άρνηση των επιθυμιών φέρνει κατάθλιψη όχι σοφία. Η προσκόλληση σε κάποια επιθυμία είναι υποδούλωση, δεν είναι αρνητική η ανανέωση των επιθυμιών, όπου γίνεσαι εκκινητής της ζωής. Η επιθυμία της μάθησης, της γνώσης, της έκφρασης, της ελευθερίας, η επιθυμία της αγάπης, η επιθυμία της ειρήνης της έκφρασης και της επικοινωνίας, η επιθυμία της προσφοράς, της χρησιμότητας, της εξέλιξης και της μοιρασιάς όσων ζούμε. Όλα αυτά που γίνονται από την αληθινή αγάπη βρίσκονται πέρα από το καλό και κακό. Αλλά αυτήν την αληθινή Αγάπη την πιστοποιούν μόνον τα κίνητρα και τα αποτελέσματα της εκδήλωσής της και όχι οι προθέσεις. Η δημιουργία της πραγματικότητάς μας συνδέεται με το πεπρωμένο μας, όταν αυτό το πετυχαίνουμε, μέσω των προθέσεών μας. Η ίδια η αρχή του χριστιανισμού κρύβεται στην πράξη, στο κίνητρο

και την πρόθεση και όχι σ' αυτό που φαίνεται. Η ουσία της ιδέας του «ευ ζην», είναι η αγάπη στην πράξη και αυτό απαιτεί τουλάχιστον συνείδηση αυτογνωσίας, πράγμα που δεν αντέχουν όλοι. Όπως έλεγε ο Περίανδρος «ελεύθερος εστί ο έχων αγαθή συνείδηση», αυτό μερικοί το θεωρούν ανέκδοτο και δεν βλέπουν την τραγική γελοιότητα στην επιλογή τους να ζουν, αντί αυτού, «μια δήθεν ελευθερία επιλογών».

Κάθε πείρα ζωής συμπυκνώνεται μέσα στο χρόνο και γίνεται συνείδηση. Κάθε προσφορά του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπό του γίνεται αρετή, ψυχική δύναμη, εσωτερική κλήση και ώθηση φανέρωσης αυτού του Φωτός της Αλήθειας που μας απελευθερώνει από κάθε πλάνη, σκοταδισμό και φόβο.

Είναι η θεία χάρη του ελέους και της αγάπης απ' όπου πηγάζουν όλοι οι νόμοι και οι αρχές που διαφαίνονται μέσα στις επιστήμες, τις τέχνες και τις θρησκείες. Το ίδιο το φως που δημιούργησε τον κόσμο είναι που αποκαλύπτει τον εαυτό του. Το φως είναι το είναι μας που γεννήθηκε για να ταξιθεύει, γιατί μόνο τότε ζει. Κι όπως η φωτιά χρειάζεται οξυγόνο για να ανάψει, έτσι και το πνεύμα χρειάζεται ελευθερία για να δημιουργήσει.

Αυτό το θείο δημιουργικό πυρ της συνείδησης του ανθρώπου, εκδήλωση της θείας του συνείδησης έχει μια φύση που δεν φυλακίζεται, όπως το νερό βρίσκει πάντα το δρόμο να συνεχίσει. Είναι το πνεύμα του ήλιου, το φως-δημιουργός που δόμησε το μάτι μας για να μοιράζεται και να μετέχει στη δημιουργία. Η χάρη που μπορεί να διακρίνει το μάτι σε κάτι υπενθυμίζει στη συνείδηση ότι είναι η γήινη αντανάκλαση της θείας χάρης, αυτή είναι το θείο δώρο, η ίδια η ακτινοβολία του Θεού.

Δίχως αγάπη καμία ουσιαστική αλλαγή δεν είναι εφικτή. Ο άνθρωπος νους δημιουργεί την πραγματικότητά του ερμηνεύοντας ενέργειες από το άχωρο και το άχρονο. Ο άνθρωπος που μετέχει σε αυτήν την πραγματικότητα, εγκλωβίζεται σε αυτήν και απελευθερώνεται από αυτήν αυτόματα, από τη στιγμή που την παρατηρεί, διότι ο παρατηρητής επηρεάζει αυτό που παρατηρεί. Αυτό που καθορίζει την ταχύτητα αλλαγής της πραγματικότητας και το επίπεδο της Αλήθειας που είναι σε θέση να βιώσει στη συνείδησή του, είναι ανάλογο με το τι θα είναι αυτό με το οποίο θα ταυτιστεί ο

παρατηρητής. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ο παρατηρητής συντονίζεται με κάποιο πρότυπο και έτσι ενεργοποιεί ανάλογες ποιότητες ιδιοτήτων και ικανοτήτων.

Όταν στέκεσαι σε ιερή γη όπως αυτήν τη μοναδική γη της Ελλάδας, το φως γίνεται αισθητό με διαύγεια και αν βρει καθαρή συνείδηση και αγνή καρδιά, τότε δεν απορροφάται απλώς, αλλά ζυμώνεται μαζί τους και αναδύεται μέσα από το σώμα. Τότε η μία φύση του φωτός που είναι η φύση του αγγελιοφόρου ενεργοποιεί την επόμενη, τη φύση του Δημιουργού. Το φως το ίδιο είναι ο μάρτυρας της υπέρτατης αποκάλυψης ότι ο Δημιουργός, ο Άγγελος και ο Άνθρωπος συνδέονται από μία κοινή ουσία, την ίδια την ουσία του φωτός.

Τι είναι Αγάπη;

Μήπως αγνοούμε αυτό που θέλουμε πραγματικά; Τα κίνητρα, ο σκοπός, οι θέσεις και ο στόχος μας καθορίζουν τις επιλογές μας και τα αποτελέσματά τους, δηλαδή τη ζωή μας. Το κλειδί βρίσκεται ήδη στην κλειδαριά και δε μένει, παρά να το γυρίσουμε από τη σωστή πλευρά.

Εάν ο ύψιστος νόμος της Αγάπης είναι το «Αγαπάτε Αλλήλους», τότε οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε τι σημαίνει στην πράξη η αγάπη προς τον εαυτό, τον πλησίον και το Θεό.

Ως τέκνο Εκείνου που η Αγάπη Του είναι τόσο μεγαλειώδης και ανείπωτη, αναζητά να Τον ανταμώσει και να ενωθεί μαζί Του. Ο απόλυτος Έρωτας και η Αγάπη είναι η αιτία της δημιουργίας του ανθρώπου. Η αγάπη προς τον πλησίον μοιάζει να είναι ο λόγος-σχέση που αντανάκλα την αγάπη μας προς τον εαυτό μας όσο και προς τον Θεό. Μοιάζει με επισφράγιση του «Αγαπάτε Αλλήλους» έμπρακτα. Αυτό σημαίνει την εκδήλωση της στοργής, της τρυφερότητας, της καλοσύνης, του ελέους, της προσφοράς και της διδαχής αυτών των ακτίνων της Αγάπης που συμβάλλουν στην εξέλιξη του ατόμου, της συλλογικότητας των όντων και γενικά όλης της Δημιουργίας.

Ο άνθρωπος είναι ο έρωτας του Θεού και ο Θεός είναι ο έρωτας του Ανθρώπου και η μόνη ανηθικότητα είναι η έλλειψη Αγάπης. Εκείνος που γεύτηκε την Αγάπη είναι σαν ερωτευμένος, που θέλει να αιτιολογήσει την αφιέρωσή του σ' αυτήν την Αγάπη και γι' αυτό την ερευνά και ανακαλύπτει τα διάφορα πρόσωπά της.

- Αδιαφορία**
Είναι η αγάπη που κρύβεται.
- Απελπισία**
Είναι η αγάπη που χάνει τον έλεγχο.
- Πάθος**
Είναι η αγάπη που χάνει την ισορροπία.
- Ζήλια**
Είναι η αγάπη που πληγώθηκε.
- Υπερηφάνεια**
Είναι η αγάπη που τραυματίστηκε.
- Πρόκληση**
Είναι η αγάπη που υποβαθμίστηκε.
- Μίσος**
Είναι η αγάπη που αρρώστησε βαριά!
- Λογική**
Είναι η αγάπη που υπολογίζει.
- Μελέτη**
Είναι η αγάπη που αναλύει.
- Επιστήμη**
Είναι η αγάπη που ερευνά, ενεργοποιώντας ειδικευμένη ευφυΐα, δηλαδή ιδιοφυΐα.
- Φιλοσοφία**
Είναι η αγάπη που παράγει ολική ευφυΐα, δηλαδή μεγαλοφυΐα.
- Ιδανικό**
Είναι η αγάπη που εξυψώνει.
- Απάρνηση**
Είναι η αγάπη που εγκαταλείφθηκε.
- Συμπάθεια**
Είναι η αγάπη που χαμογελάει.
- Εργασία**
Είναι η αγάπη που οικοδομεί.
- Ζωή**
Είναι η ύπαρξη της αγάπης.
- Χαρά**
Είναι η διάθεση της αγάπης.
- Απλότητα**
Είναι ο τρόπος της αγάπης.

Αγαπώ σημαίνει ζω.
Αγαπιέμαι σημαίνει αξίζω.
Αγαπιέμαι και αγαπώ σημαίνει:
ΑΕΙΖΩ ΝΑ ΖΩ!

Η Αγάπη προς τον Θεό είναι το Μυστήριο της Θέωσης που αποδεσμεύει από κάθε πλάνη και φόβο

Στην νηπιακή πνευματική μας κατάσταση, θεωρούμε ότι υπάρχουν πνευματικά στάδια εξέλιξης, γιατί η συνείδησή μας λειτουργεί με την ιδέα της γραμμικότητας του χρόνου, ότι όλα έχουν μιαν αρχή κι ένα τέλος. Πέρα από εκεί η συνείδηση ελευθερώνεται και βιώνει τα κύματα της Θείας Μνήμης, μέχρι την κατάλυση του χρόνου στο μηδέν. Εκεί ακριβώς, μέσα μας, όταν ενώνεται ο νους και καρδιά μας, συναντάμε το Χριστό κι ανακαλύπτουμε τη Δικαιοσύνη της Ειρήνης που είναι το Φως της Βασιλείας Του. Ταξιδεύουμε ως ατομική συνείδηση μέσα σ' έναν άπειρο αφρό από σφαίρες συνείδησης, ώσπου να απελευθερωθούμε εντελώς ενούμενοι με την Συνείδηση των πάντων, όταν σπάσουμε το νοητικό μας αυγό και πετάξουμε με τα φτερά της Θείας Χάρης που είναι η πρωτογενής Ουσία μας. Αφετηρία και Αρχή είναι η Θεία ταυτότητα και η Θεία καταγωγή του Ανθρώπου. «Εγώ είπα θεοί εστέ και υιοί Υψίστου πάντες» (Ψαλμός πβ [πγ], 81 στιχ. 6). Προορισμός και τέλος, η τελειοποίηση και η συνταύτιση του ανθρώπου με το Θείο. «Ἐσεσθαι οὖν υμεῖς Τέλειοι, ὡσπερ ὁ Πατήρ υμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς Τέλειος, ἐστίν» (Ματθ. Ε' 48). Το κλειδί του Δρόμου συνοψίζεται στο «Αγαπάτε Αλλήλους».

Η Θέωση είναι Δωρεά Θείας Ουσίας, Θείας Χάρης μέσω των Θείων Ενεργειών. Η πορεία μας μοιάζει με μια συνεχή μετάθεση των ορίων της αγάπης μας. Οι θεολόγοι ομολογούν ότι, όπως η Θεία Ουσία είναι αχώριστη από τη Θεία Ενέργεια που εκδηλώνει, έτσι και η Θεία Ενέργεια φέρει μέσα της την αιτία της, δηλαδή τη Θεία Ουσία που είναι αμέθεκτη, κι έτσι γίνεται μεθεκτή. Οι επιστήμονες παράλληλα ομολογούν μιαν ανάλογη σχέση ανάμεσα στην ενέργεια και την ύλη, στο φωτόνιο και τη μάζα. Σταδιακά ανα-

καλύπτουμε ότι μοιραζόμαστε το ίδιο βίωμα, ανεξάρτητα τη μορφή και το φύλο, την εθνικότητα ή τη θρησκευτική μας πίστη. Ωριμάζουμε όταν και όσο γνωρίσουμε και βιώσουμε την Αγάπη ως Αληθινό Εαυτό μας.

Ο Πλωτίνος μιλούσε για την μυστική ένωση με τον Θεό, διότι σκοπός του ανθρώπου πρέπει να είναι η «Θέωση» = ομοίωση προς τον Θεό. Αυτή, επιτυγχάνεται με συνεχή, πολύμορφη, «αποκαθαρκτική» άσκηση σώματος, πνεύματος, ψυχής και ιδίως δια της μυστικιστικής εκστάσεως. Ύψιστη ευθύνη αυτοσεβασμού είναι η κάθαρση από κάθε τι που διαστρέφει την ιδέα και το βίωμα της Αγάπης.

Έχουμε να επιλέξουμε ανάμεσα στο φόβο και την Αγάπη και η απόφαση είναι δική μας. Η αφύπνιση της Πανανθρώπινης Μνημοσύνης στην Θεία Αποκάλυψη του Λόγου, «Θεοί Εστέ», δηλαδή είστε Θεοί, φανερώνει την Θεία του Καταγωγή ενώ το «έσεσθε τέλειοι ως ο Ουράνιος Πατήρ μου Τέλειος Εστί», προσδιορίζει τον Θείο του Προορισμό.

Ο άνθρωπος έχει ξεχάσει την αφετηρία του και τον σκοπό του, είναι δυνατόν να θυμηθεί το δρόμο; Όχι, ενθυμούμενος την Θεία του Καταγωγή και τον Θείο του Προορισμό, θυμάται και τον Δρόμο και ανάλογα προχωράει. Δίχως να θυμάται ποιος είναι, δεν μπορεί να διεκδικήσει αυτό που είναι. Η Μνημοσύνη αποτελεί τη Θηλυκή Αρχή του Ανθρώπινου Όντος και η Θέληση την Αρσενική. Δίχως μνήμη δεν υπάρχει όραμα, δεν υπάρχει στόχος, δίχως θέληση δεν μπορεί ο στόχος να επιτευχθεί. Επομένως η διαπάλη μεταξύ των δυό αυτών Αρχών που διαιωνίζεται από τον άνθρωπο και από τον κάθε έναν από εμάς σε ατομικό επίπεδο διαιωνίζει το πρόβλημα. Είναι πολύ πιο σημαντικό να ενεργοποιηθεί αυτή η Θεία Μνήμη στον άνθρωπο, διότι σαν ντόμινο κινητοποιεί και όλα τα υπόλοιπα που πρέπει ο ίδιος να πράξει.

Το μέλλον μας εξαρτάται κυρίως από την αναγωγή της περιορισμένης ιδέας που έχουμε για την γυναίκα και την Μία Ψυχή που είμαστε. Το μέλλον βρίσκεται στα χέρια της Μητέρας Γυναίκας Ψυχής. Η αποκατάστασή της στο ύψος του Λόγου μέσα στη συνείδηση του ανθρώπου, επιφέρει μια ταχύρρυθμη πνευματική μεταμόρφωση, που εκφράζεται ως Αγάπη. Όταν η γυναίκα που ζει σε κάθε μέρος του κόσμου, συνειδητοποιήσει πόσο κρίσιμο ρόλο παίζει στην

εξέλιξη της ανθρωπότητας, θα έχει μόνο να φανταστεί σε ποιο κόσμο θα 'θελε να ζήσουν τα παιδιά της.

Η μοναδική ελπίδα όλων των εθνών και λαών της γης, είναι η πνευματική αφύπνιση για το τι είναι πραγματικά ο Άνθρωπος και ποιος ο προορισμός του. Ο ίδιος ο Λόγος είναι η απάντηση σε όλα και υπάρχει μέσα σε όλους.

Ο καθένας από εμάς σε ατομικό επίπεδο ζει σε ένα λαβύρινθο, έτοιμος να αντιμετωπίσει ανά πάσα στιγμή τον δικό του Μινώταυρο. Αν δεν έχει τον μίτο, το νήμα που γίνεται σύστημα ενεργειών σκέψης, έτσι όπως διαμορφώνεται στο λαβύρινθο που συμβολίζει τον εγκέφαλο με τους αύλακές του.

Μίτις, ήταν η πρωταρχική σύζυγος του Δία και μητέρα της Αθηνάς. Σοφία και Τέχνη, ήταν το έμβλημά της. Μνημοσύνη, η άλλη σύζυγος του Δία, μητέρα των Μουσών, που έχει να κάνει με τις τέχνες και τις επιστήμες, διότι χωρίς μνήμη δεν μπορούν να αναπτυχθούν.

Ας μην χανόμαστε λοιπόν στα πολλά και ας εστιαζόμαστε στα συγκεκριμένα, τα ελάχιστα που είναι και τα σημαντικά. Και αυτά είναι μνήμη και θέληση, που έχουν αρχή και τέλος, αφετηρία και προορισμό θείο, την Αγάπη. Είπαμε με άλλους λόγους πριν, όποιος ελέγχει το παρελθόν-μνήμη, ελέγχει το παρόν-θέληση στο τώρα. Όποιος ελέγχει το παρόν-θέληση ελέγχει το μέλλον-όραμα. Αν λοιπόν εμείς υπερβούμε στο θέμα μνήμη, επηρεάζουμε την θέληση. Μέσω του παρελθόντος, το παρόν και μέσω του παρόντος το μέλλον. Αυτή είναι η απλή στρατηγική του Λόγου και μπορεί να εκφραστεί χιλιόπρσωπα, χιλιοεκδήλωτα και πολυεπίπεδα. Το τι θα συμβεί δεν το γνωρίζει κανείς μας.

Ο Νόμος είναι η σάρκα του Πνεύματος του Ανθρώπου. Το Έλεος είναι η Ψυχή του. Η Αγάπη γίνεται γάλα για τα νήπια και τυρί για τους μεγαλύτερους, δηλαδή μαγειρεμένη τροφή. Αυτό απαιτεί γνώση και σοφία, μνήμη και θέληση, έμπνευση και δράση, θεωρία και πράξη, γιατί ποτέ δεν γνωρίζεις τίποτε απόλυτα, παρά μόνο με τη Θεία Χάρη συμπληρώνεσαι με την Θεία Τελειότητα, από το Πνεύμα το Άγιο, που όπως γράφτηκε «τα ελλείποντα πληροί και τα ασθενούντα θεραπεύει».

Η αγάπη, δεν είναι τόσο μια εσωτερική κατάσταση του ανθρώπινου εγώ, όσο μια εξωτερική από το εγώ προς το «εσύ», τον άλλον. Η εξωτερική αυτή δεν είναι λεκτική έκφραση, αλλά πράξη αγάπης προς τον άλλο, αφού έχει αυτοδικαίως κοινωνικό χαρακτήρα. Αν δεν υπάρχει πράξη, τότε ομοίως δεν υπάρχει ούτε αγάπη, γιατί στην ηθική το «γίνεσθαι» προηγείται λογικά του «είναι», αφού το πρώτο αποδεικνύει την ύπαρξη του δεύτερου, ενώ το δεύτερο, ακόμη και αν υφίσταται, δεν επιφέρει αλλαγές στο εγώ και το εσύ, αν δεν υλοποιείται. Όποιος, λοιπόν, χριστιανός αγαπά μόνο με λόγια, χωρίς έργα, κατά τον Ιωάννη τον Δαμασκηνό, αγαπά όπως ο Εωσφόρος, γιατί και αυτός λέει για την αγάπη, αλλά δεν την ποιεί...

Έτσι, η «αγάπη» συνδέεται με την «κενότητα»: αγαπώ σημαίνει ότι «αντοαποκρίβομαι» (κενώνομαι από τα στοιχεία της ατομικής μου αυτοτέλειας) σε μια καθολική έκσταση ερωτικής κοινωνίας. Με την αγάπη, πραγματοποιείται η υπόσταση, ολοκληρώνεται το πρόσωπο (από ατομική ύπαρξη γίνεται άτομο σε αναφορά). Στον Χριστιανισμό, η αγάπη δηλώνει το πώς «είναι» (υπάρχει) το πρόσωπο και όχι το τι «έχει», όπως εσφαλμένα νόμισαν οι θεολόγοι της Δύσης. Η αγάπη ως συναίσθημα μας γεμίζει με εγώ, αφού το συναίσθημα βασίζεται στον εφοδιασμό του αισθήματος με μια υποκειμενική αξιολογία η οποία δηλώνει το «εγώ» που την παρήγαγε, και έτσι, όταν «έχουμε» το συναίσθημα της αγάπης, αγαπώ τον άλλο σημαίνει ικανοποιώ το πρόγραμμα ευχαρίστησης του «εγώ» μου.

Περιορισμένα, η αγάπη ως συναίσθημα –όπως π.χ. τη συνέλαβε ο Αυγουστίνος και σύνολη η ρομαντική παράδοση της Δύσης– γεννιέται στον εσωτερικό κόσμο και κατευθύνεται προς εκείνο το αντικείμενο (άνθρωπο, ή Θεό, ή πράγμα) το οποίο μου προσφέρει ευχαρίστηση (ικανοποιεί ψυχικές μου ανάγκες-ιδιοτέλειες), και αυτή η ευχαρίστηση (συγκίνηση, ασφάλεια, κ.ο.κ.), που προσλαμβάνω από αυτό κάνει το συναίσθημα της αγάπης μου να επιστρέψει στον εαυτό μου. Γι' αυτό ο Αυγουστίνος είπε «αγάπα και κάνε ό,τι θέλεις»... Γι' αυτό ο Eckhart είπε να αγαπάμε το αγαπάν. Ο αληθινός Χριστιανός αγαπά τον Θεό όχι επειδή θέλει να ωφεληθεί από τον Θεό ούτε επειδή θέλει

να ωφελησει τον Θεό, αφού ο Θεός είναι απολύτως ανενδεής, αλλά επειδή έτσι, δια αγάπης, ο Χριστιανός θέλει να υπάρξει με τρόπο όμοιο προς εκείνον με τον οποίο υπάρχει ο Θεός. Κατά συνέπεια, ομοίωση προς τον Θεό αποβαίνει η κένωσή μου από οποιαδήποτε συναισθηματική και διανοητική σκοπιμότητα, δηλαδή η κάθαρση της θέλησής μου από οποιαδήποτε αυτοαναφορικότητα, ακόμη κι από τη σκοπιμότητα να κάνω κάτι καλό για τον εαυτό μου.

Αγαπώ, ως εκστατική αυθυπέρβαση, την ουσία του Θεού κι όχι τις ωφέλειες που μπορεί να καρπωθεί ο εαυτός μου από τις ενέργειες του Θεού, έτσι, δεν αισθάνομαι απλώς αγάπη, στην αγάπη του Θεού, γίνομαι αγάπη. Υπ' αυτήν την έννοια, η αγάπη δεν είναι πράγμα που το διαχειρίζομαι για να ικανοποιήσω προσωπικές σκοπιμότητες, αλλά είναι ο κατά Θεόν τρόπος ύπαρξης του ανθρώπου, τρόπος ύπαρξης ο οποίος με βγάζει έξω από τα όρια του «εγώ», στην ολοκλήρωση του προσώπου, σε αντίθεση προς το συναίσθημα που με κρατά δέσμιο του «εγώ» και με καταβιβάζει στα βάθη των ατομικών μου σκοπιμοτήτων, με κλείνει στην εσωτερική μου ζωή.

Το συναίσθημα βασίζεται στον εφοδιασμό του αισθήματος με μια υποκειμενική αξιολογία η οποία δηλώνει το «εγώ» που την παρήγαγε, και έτσι, όταν «έχουμε» το συναίσθημα της αγάπης, φουσκώνει πρώτα το εγώ και ισχυρίζεται ότι αγαπώ τον άλλο, σημαίνει ικανοποιώ το «εγώ» μου. Καθόλου Αγάπη σημαίνει δυστυχία. Λίγη Αγάπη ισούται με λίγη ευτυχία. Ενώ πολλή Αγάπη σημαίνει Αληθινή Ευτυχία. Αυτές οι απλουστευμένες εξισώσεις της διάνοιας σκοντάφτουν πάντα στην ανθρώπινη χρησιμοθηρική και ιδιοτελή θεώρηση της Αγάπης. Δεν μπορείς να αρπάξεις την Αγάπη. Η κλοπή της Αγάπης είναι η απόλυτη ψευδαισθήση. Μπορείς μόνο να ανήκεις στην Αγάπη.

«Εν τούτω γινώσκονται πάντες ότι εμοί μαθηταί εστέ εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις» (κατά Μάρκον ΙΒ',28-31). «Και προσελθών εις των γραμματέων, άκουσας αυτών καλώς συζητούντων, ιδών ότι καλώς αυτοίς απεκριθη, επηρώτησεν αυτόν, ποία εστι πρώτη πάντων εντολή; Ο δε Ιησούς απεκριθη αυτώ ότι πρώτη πάντων εντολή, άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών Κύριος εις έστι. Και αγαπήσεις Κύ-

ριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της διανοίας σου και εξ όλης της ισχύος σου· αυτή πρώτη εντολή. Και δευτέρα όμοια αυτή, αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν. Μείζων τούτων άλλη εντολή ουκ έστι» (Κατά Λουκάν ΙΒ',7).

«Η Αγάπη είναι ορόσημο στη ζωή του ανθρώπου, είναι κλειδί για την άνοδο και εξέλιξη του, που εάν το στρέψει προς τη θετική πλευρά θα μεγαλουργήσει, αν το στρέψει προς την αρνητική πλευρά θα οδηγηθεί στην πτώση του.

Η φωτιά της Αγάπης σβήνει όταν την περιορίζουμε σε ένα-δύο ανθρώπους ή και αντικείμενα, περιουσιακά στοιχεία και δεν βλέπουμε ότι περιορισμός στην Αγάπη είναι περιορισμός στη Ζωή. Αγάπη σημαίνει να ρέεις μέσα στη ροή της την ατέρμονη, να φλέγεσαι από την πύρινη ουσία της που κατακαίει ό,τι είναι φθαρτό και γήινο και να αναγεννάς από την αρχή τον άνθρωπο με νέα Χριστική Αγάπη, με νέα Χριστοζωή και συμπεριφορά. **Η Αγάπη είναι η ουσία της ζωής κι όποιος λάβει από αυτήν, θα αποκτήσει ζωή αιώνια»** (Διονύσης Δώριζας, Σε Ευλογώ Ελλάδα, «Αγάπη», σ. 311-314).

Η Αγάπη είναι περισσότερο λόγος και δράση, παρά σιωπή και απραξία. Όλοι οι Δάσκαλοι δίδαξαν το νόμο «να μην κάνεις στους άλλους ό,τι δε θέλεις να σου κάνουν». Ο Χριστός όμως εκφράζοντας το Έλεος είπε «κάνε στους άλλους ό,τι θα ήθελες να κάνουν οι άλλοι για σένα». Η επιλογή να ζούμε με το φόβο του νόμου της δράσης και της αντίδρασης ή στην Αγάπη που εκφράζεται με Έλεος, είναι δική μας απόφαση. Ενεργητικότητα ή παθητικότητα; **Αγάπη ή φόβος; Αφύπνιση ή εφησυχασμός; Όλα είναι ξεκάθαρα κι όλα συμβαίνουν τώρα.** Ο Θεός είναι Αγάπη και γι' αυτό στον Χριστιανισμό, η Αγάπη είναι ο νέος νόμος του Χριστού: «**Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους, καθώς αγαπήσα υμάς ίνα και υμείς αγαπάτε αλλήλους»** (κατά Ιωάννη ΙΓ', 34). Ο προορισμός είναι να ζούμε.

Εκείνοι που βίωσαν τι είναι Χριστός, έκαναν την διδασκαλία Του τρόπο ζωής και όχι θρησκεία. Η αγάπη βρίσκεται στο «είναι», δηλαδή το ζητούμενο είναι να είσαι αγάπη κι όχι στο «έχειν», δηλαδή στο να έχεις αγάπη. Η ψυχή ζητεί τον Λόγο του Θεού επειδή είναι η ίδια φορέας της πνοής του Θεού (Γένεσις 1:26 κ.εξ.) και άρα μόνο εκεί

(στον Θεό) ολοκληρώνεται υπαρξιακά ο άνθρωπος κι όχι επειδή ικανοποιεί ιδιοτελείς βουλήσεις. Η αγάπη υπερβαίνει το «εγώ» επειδή δεν αγαπώ για να ικανοποιήσω το «εγώ» αλλά υπάρχω ως αγάπη.

Στην όντως αγάπη, η θέληση είναι καθαρή από κάθε ιδιοτελή σκοπιμότητα και αυτό συνεπάγεται ότι, στη θέση των ατομοκρατικών ψυχολογικών αναγκών μου, βάζω το θέλημα του Θεού (Κατά Ιωάννην ΙΔ', 21). Και τότε μόνο καθίσταται εφικτό για τον άνθρωπο να αγαπήσει ακόμη και τους εχθρούς του (Κατά Ματθαίον Ε, 43-44), αφού πλέον ο άνθρωπος είναι αγάπη, υπάρχει ως αγάπη, και δεν έχει ούτε αισθάνεται απλώς αγάπη για να την εμπορευθεί στην «αγορά» των συναισθηματικών ανταλλαγών και να την υποτάξει σε κάποια αρχή αξιοκρατίας.

Η αγάπη είναι τρόπος ύπαρξης πέρα από κάθε αξιοκρατία και λογική αναγκαιότητα. Αυτό δεν καθιστά την αγάπη υποκειμενική αυταπάτη, αλλά εκστατικό τρόπο ύπαρξης, ζωή εκτός των ορίων του «εγώ». Ζωή Αληθείας στο «Εγώ Είμι». Υπάρχοντας ως αγάπη –και όχι «έχοντας» απλώς αγάπη– αντιμετωπίζω τον άλλο ως πρόσωπο, κι όχι ως αντικείμενο, κι έτσι συνεργώ στην ελευθερία του.

Το πρόσωπο χρειάζεται να φανερωθεί και ο λόγος του να υπάρξει ως παράδοση. Όταν το πρόσωπο είναι αφανές, μένει αμέθεκτο και προσπελάζεται μόνο μέσα από την αντικειμενική «σημαντική» των τύπων, μέσα από μια τυπολατρική παράδοση η οποία αντιδρά στην κίνηση και τη μεταμορφωτική δράση και απλώς στο όνομα της άμυνας μπορεί να προσαρμόζεται κατ' ανάγκη στις συνθήκες. Όταν, αντίθετα, το πρόσωπο είναι παρόν, η παράδοση περιλαμβάνει την ιστορική δημιουργία, την καινοτομία, διατηρώντας σταθερό όμως το έσχατο νόημα της ιστορικής πράξης.

Έτσι, η παράδοση δεν έχει σκοπό να απολιθώσει το ιστορικό γίνεσθαι αλλά να απελευθερώσει το ιστορικό υποκειμενο από την αναγκαιότητα του φυσικού κύκλου του γίνεσθαι, αφού τον χρόνο πλέον δεν τον δημιουργεί η φυσική κίνηση αλλά η πνευματική παράδοση. Χωρίς παραδόσιμη αξία ζωής, η οποία εμπνέει τον εκάστοτε τρόπο ύπαρξης, το παρόν στερείται νοήματος, αφού υφίσταται μόνο μια αέναη ροή χρόνου ή ακίνητο νυν, καθ' ομοίωση του

φυσικού γίνεσθαι. Το παρόν αποκτά νόημα όταν παραδίδει το παρελθόν στο μέλλον, δηλαδή όταν το παρόν δεν είναι ένας απ' τους άπειρους ίδιους κρίκους της αλυσίδας του χρόνου αλλά όταν το παρόν είναι η απελευθέρωση απ' αυτήν την αλυσίδα, που μας περιορίζει στην μορφή και στην ύλη. Η παράδοση προκαλεί ρήξη ανάμεσα στο παρελθόν και στο μέλλον, χωρίς να διακόπτει το ιστορικό γίνεσθαι γιατί την αναλαμβάνει ο άνθρωπος και πράττοντας κάνει την προσωπική του δημιουργική συμβολή. **Η αγάπη προς τον Θεό διακρίνεται και από την αγάπη στον πλησίον, όπως και από την αγάπη προς τον εαυτό μας. Οι πιο συνηθισμένες ανθρώπινες ψευδαισθήσεις έχουν να κάνουν με αυτά. Ολόκληρη η ανθρώπινη Ιστορία καταγράφει τι συνέβη από αγάπη προς τον Θεό, από αγάπη προς τον πλησίον και από αγάπη προς τον εαυτό, που τελικά όμως δεν ήταν αγάπη.**

Αγαπά εκείνος που αντιλαμβάνεται τη αγάπη ως τρόπο υπαρξιακής του ολοκλήρωσης στην προοπτική της έωσης και γι' αυτό όχι μόνο δεν την προσεγγίζει με τους χρησιμοθηρικούς-αξιοκρατικούς όρους του «εγώ» αλλά τη βιώνει ως τον θάνατο του «εγώ», το οποίο προσφέρει ως θυσία προς τον Θεό, και ο ίδιος, με τους όρους του «εγώ», είναι πλέον εκμηδενισμένος (εσωτερικώς βεβαίως και όχι ως ιστορικό ον), αφού δεν υπάρχει ως «εγώ» αλλά ως αγάπη.

Η Αγάπη είναι η Αιτία, το Μέτρο και το Κλειδί της Συνείδησης και της Αυτογνωσίας

Στη διδασκαλία του Χριστού δεν υπάρχει κάτι που να υπαινίσσεται κάποια σύγκρουση πνεύματος και ύλης. Οι πατέρες της Εκκλησίας μάλιστα, διδάσκουν ότι η ενσάρκωση του Θείου Λόγου θα ελάμβανε χώρα ακόμη και αν δεν μεσολάβουσε η πτώση, γιατί με αυτήν ο άκτιστος Θεός θέλησε να προσλάβει το κτιστό και να του δώσει κατά χάρη ό,τι έχει εκείνος κατά φύση. Αυτή η χριστιανική διδασκαλία για την ύλη υπερβαίνει απροσμέτρητα κάθε προηγούμενο και ανυψώνει την ύλη σε σημείο ανυπέρβλητο.

Το μεγαλύτερο Φως γεννιέται μέσα στα σπλάχνα του πιο μεγάλου σκοταδιού. Αν λοιπόν, εμείς βλέπουμε τα πράγματα

πολύ μαύρα, μέσα από τα μάτια των άλλων, ας τα ανοίξουμε πιο πολύ τα μάτια μας και ας εστιαστούμε σε αυτό το Φως που έρχεται, γιατί αυτό το Φως που έρχεται είναι μέσα μας. Αν αποφεύγουμε να δούμε αυτό το Φως μέσα μας, τότε πώς θα το φανερώσουμε στον κόσμο; Όποιος θέλει και μπορεί λοιπόν, θα προχωρήσει. Αρκεί κανείς να μελετήσει με ειλικρίνεια τα απωθημένα και τις φιλοδοξίες του και οι ρίζες των φόβων του θα αποκαλυφθούν. Η Αλήθεια αυτή, μας ελευθερώνει στην Αγάπη, ενώ ρέουμε συντονισμένοι στη Θεία ροή του Λόγου.

Η Αλήθεια έχει ονομαστεί από την θεία κίνηση του όντος επειδή είναι «θεία άλη», θείκη θεώρηση. Αυτή η Θεία συναίσθηση των πάντων δεν περιορίζεται ούτε στην ανάμνηση του παρελθόντος, ούτε σε κάποιο όραμα για το μέλλον. Όλα συμβαίνουν εδώ και τώρα, σε κόσμους που ζουν παράλληλα σε ένα αιώνιο γίνεσθαι. Αλήθεια, σημαίνει στέρηση της λήθης και είναι ελεύθερη από κάθε πραγματικότητα που πλάθουν δισεκατομμύρια όντα κάθε στιγμή. Όταν δεν ξεχνιόσαι στο χθες και το αύριο, ζεις αληθινά εδώ και τώρα, κάθε στιγμή με όλο σου τον εαυτό. Επομένως, όλα είναι αλήθεια με την έννοια ότι Αλήθεια είναι το Όλον. Επίσης σημαίνει ότι κάθε τμήμα του όλου, είναι ένα υποσύνολο, ένα τμήμα της αλήθειας, μια περιορισμένη αλήθεια, που την ονομάζουμε πλάνη.

Η Αγάπη όμως είναι η Αρχή των πάντων, το ίδιο το Θείο που είναι άπειρο και γι' αυτό δεν θέτει όρους. Η Αλήθεια είναι όμως η προϋπόθεση για να την ζήσεις, διότι την Αγάπη την ζεις ως ολότητα και έτσι η Αλήθεια είναι που θέτει τον πρώτο όρο για την απελευθέρωση στην Αγάπη. Η αγάπη για δύναμη και κυριαρχία, κατάφερε να κάνει την επιβίωση νόημα ζωής. Η κυριαρχία της υλικής συνείδησης μέσω ανάλογων προτύπων και αξιών, απαξίωσε τα πνευματικά αγαθά, αδυνατώντας να δώσει άλλο νόημα στην ζωή των ανθρώπων. Έκανε την δύναμη της αγάπης, το ευ ζειν, την ευδαιμονία και την πνευματικότητα να μοιάζουν με ουτοπία.

Ατομικά και συλλογικά έχουμε εισέλθει σε μία νέα περίοδο εξέλιξης. Πίσω από τα γεγονότα της ζωής μας θα διακρίνουμε τα αποτελέσματα της άρνησης ή της αποδοχής της ταυτότητας του Δρόμου και του Προορισμού μας. Είναι απαραίτητο να συμφωνήσουμε σε ορισμένα πράγματα, όπως ορισμένες πνευματικές αρχές που αποτελούν την Θεία Νομοτέλεια

του Νόμου των Νόμων, δηλαδή της Αγάπης. Οι έννοιες αυτές αποτελούν πνευματικές Αρχές και λειτουργούν με ένα είδος υπερβατικής μαθηματικής σκέψης.

Πρώτη Αρχή: Ο Θεός αγάπη εστίν.

Δεύτερη Αρχή: Το Θεοί εστέ που είπε ο Χριστός στους ανθρώπους, αποτελεί την Ουράνια Ταυτότητά Του. Το έσεσθαι ουν υμείς τέλειοι ώσπερ ο Πατήρ μου Τέλειος εστίν σημαίνει πρώτον τον αληθινό προορισμό του ανθρώπου, αλλά και ότι ο αληθινός Πατέρας δεν έχει αρχή και τέλος, δηλαδή δεν ταυτίζεται με εκείνον που λέει εγώ ειμί ο Α και ο Ω. Ο Δρόμος μεταξύ ταυτότητας και προορισμού είναι νομοτελειακά η Θεία εντολή Αγαπάτε Αλλήλους και μεταφράζεται ως αγάπη προς τον Θεό, τον πλησίον και τον εαυτό.

Τρίτη Αρχή: Η Αγάπη είναι ο Πατρομήτωρ Θεός του Λόγου Υιού Μητρός και του Αγίου Πνεύματος. Η Αγάπη αποτελεί μέτρο των πάντων, παραδείγματος χάρι νοείται ελευθερία χωρίς αγάπη; Νοείται δικαιοσύνη χωρίς αγάπη; Θα μπορούσε να υπάρξει ειρήνη χωρίς αγάπη; Η Αγάπη μας αποκαλύπτει τις ψευδαισθήσεις μας.

Τέταρτη Αρχή: Η ύπατη Αρχή της Αγάπης πολώνεται στην εκδήλωσή της μέσω του Υιού Λόγου Μητρός με διακριτές ακτίνες εκδήλωσης. Αυτές είναι αντίστοιχα, στοργή-τρυφερότητα-καλοσύνη, έλεος-προσφορά-διδασχία. Η Διδασχία της θυσίας είναι η Διδασχία της Αγάπης και γι' αυτό προϋποθέτει τις 5 προηγούμενες. Αυτές οι εξουσίες της Αγάπης του Ανθρώπου Λόγου Υιού Μητρός συνήθως λέγονται ευσπλαχνία-συμπόνια-αγαθότητα, συγχώρεση-δωρεά-αυτοθυσία.

Πέμπτη Αρχή: Η Αγάπη σημαίνει ρήξη με το κατεστημένο, αγνότητα φραγγέλιου, όπως Εκείνου που είπε «δεν ήρθα να φέρω ειρήνη, αλλά μάχαιρα και πυρ ήλθον βαλλειν». Το χέρι που δικαιούται να κρατά φραγγέλιο πρέπει να είναι καθαρό και έντιμο, αγνό και αμόλυντο από την υποταγή στο κατεστημένο της υλικής συνείδησης. Η πνευματική χλιαρότητα δηλαδή ο ηθικισμός είναι ο εμετός του Θεού. Όλοι αυτοί οι συμβιβασμοί της συνείδησης γίνονται ερινύες και τιμωρίες, η ίδια η κόλαση της προδοσίας μας. Κι έτσι καταλήγουμε στην έκρηξη της επανάστασης της συνείδησης που οφείλεται στην έλλειψη της Αγάπης. Διότι όπως ουσία της ύλης είναι η βαρύτητα του Πνεύματος, Ουσία είναι η Ελευθερία.

Δεν αρνούμεθα την ύλη που μας περιβάλλει και βρισκόμαστε αλλά την πνευματοποιούμε, επιλέγοντας με την ελεύθερη βούλησή μας, τη θέληση να εκδηλώνουμε Αγάπη.

Το λιγότερο λοιπόν είναι να αρνηθούμε όλα τα υποκατάστατα αγάπης που συνήθως είναι δεσμευμένα στην ανακύκλωση στα υλικά πεδία.

Ο όρος αυτός υπαγορεύει να μην ξεχνιέσαι στη νοσταλγία των αναμνήσεων, ούτε να αλητεύεις αδιάκοπα σαν περιπλανώμενος σε φαντασιώσεις και ψευδαισθήσεις για το αύριο, αλλά να τολμάς να ζεις εδώ και τώρα, κάθε στιγμή με όλον σου τον εαυτό σαν να ήταν η τελευταία σου στιγμή. Με τέτοια πίστη στη δύναμη που ενεργοποιείται με την δράση, κυριολεκτικά αλλάζει ο κόσμος.

Οι δρόμοι της αυτογνωσίας είναι σχετικοί όσοι και οι άνθρωποι, ο καθένας επιλέγει ανάλογα την πνευματική του ηλικία. Στην νηπιακή πνευματική κατάσταση θα δούμε αγάπη προς το σώμα, την άσκηση διατροφής, νηστεία κ.λπ., η οποία όμως έχει σαν σκιά τον ναρκισσισμό, το φόβο, την αρρώστια και το θάνατο. Η Αγάπη φανερώνεται κι εκδηλώνεται και διμορφώνει την αυτοσυνείδησή της μέχρι την κορύφωση του Ελέους και της Θυσίας. Το Είναι αποτελεί αυτό το εντύπωμα της Αγάπης στη συνείδηση. Η Αγάπη ενσαρκώνει το Είναι στην Ύπαρξη ως Ον-Ιδέα.

Η Ουσία προ της πτώσης είναι ο πυρήνας της συνείδησης που εκδήλωσε η Αγάπη. Όταν άρχισε η συνείδηση να αναζητά την αιτία της, ανακάλυψε την Αγάπη κι άρχισε να πλάθει το είναι της Ύπαρξης. Κάθε ύπαρξη έχει αιτία στη Βούληση της Αγάπης. Η θωράκιση μπροστά στην Αγάπη γεννάει το μίσος, καθώς είναι προδοσία του Εαυτού. Η συνείδηση της προδοσίας, αυτή η ζωντανή μνήμη που τροφοδοτούμε είναι ο πόνος του κόσμου. Έτσι διαμορφώνεται το ψέμα και η υποκρισία της θωράκισης.

Η αγάπη για την ζωή δεν ταυτίζεται με την αγάπη προς την μακροζωϊαν, ούτε με την αγάπη για την αθανασία. Σε επίπεδο πνευματικού δημοτικού, έχουμε αγάπη προς την ομορφιά, την σωματική άσκηση και την άθληση που συνδέονται με το αγαθό της υγείας και την αρετή του κάλλους, του οποίου η σκιά είναι ο «κάλος» της ματαιοδοξίας και ο υποχονδριασμός. Σε επίπεδο πνευματικού γυμνασίου, όπου κυ-

ριαρχούν τα συναισθήματα, θα βρούμε την αγάπη για ασφάλεια, για ειρήνη, άνεση. Είναι η αγάπη όμως, που μας βοηθά να διακρίνουμε τα κίβδηλα από τα αληθινά. Στο πνευματικό λύκειο θα βρούμε αγάπη για γνώση, επιστήμη, νοητική άσκηση, διαλογισμό, ευφυΐα και τις σκιές τους, την ανάγκη της υστεροφημίας, της αναγνώρισης, της δόξας, της φήμης, της έπαρσης, της υπερηφάνειας και της αλαζονείας. Σε επίπεδο πνευματικού πανεπιστημίου θα βρούμε την αγάπη για ψυχική άσκηση, παιδεία, τέχνη και τις σκιές τους, την αγάπη για θαύματα και θεραπείες, υπεράνθρωπες δυνάμεις και εξουσίες κάποιας ιεραρχίας.

Στην πνευματική ακαδημία όμως θα βρούμε την άσκηση της αγάπης, την επιστήμη της τέχνης, να αποτελείς ζωντανό έργο εκδήλωσης της Αγάπης. Και αυτό δεν μπορεί να συμβεί ολοκληρωμένα εάν δεν πιστεύεις σε έναν Θεό που έχει πρόσωπο και όχι σε έναν απρόσωπο που βρίσκεται εκτός υλικής δημιουργίας μόνο. Η Αγάπη είναι ο μόνος απόλυτος δρόμος της αυτογνωσίας, όλοι οι άλλοι έχουν ταβάνι.

Όποιος συνειδητοποιεί τι είναι η Αγάπη, το αποδεικνύει από την εφαρμογή της και το βίωμα, αυτό όταν κυριαρχεί αφήνει τα ίχνη του στο πρόσωπο του ανθρώπου. Είναι το πρόσωπο εκείνου που ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με τον Πατέρα ως Υιός εξ υιοθεσίας Χριστού Ιωάννη Ανθρώπου Λόγου. Είναι η μη εκπεσούσα θεία ανθρωποϊδέα, που επιστρέφει στην Βασιλεία των Ουρανών με τις Μονάδες Ανθρώπου Λόγου που δάνεισε ο Πατέρας, για να εμψυχωθεί η Δημιουργία του Μεγάλου Αρχιτέκτονα του υλικού Υπερσύμπαντος, του Κοσμικού Αυγού, του Φάνη του Εξαπτέρυγου και τον οποίον οι περισσότεροι λατρεύουν, αντί του αληθινού Πατέρα, τον οποίο μας αποκάλυψε ο Ιησούς ο Χριστός.

Αναζητώντας την τελειότητα κάθε στιγμής, έχεις τη φρόνηση ότι τα πράγματα λειτουργούν σύμφωνα με μία νομοτέλεια που δεν επιτρέπει ψευδαισθήσεις.

**Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ
ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ ΣΟΦΙΑ**

**Η ΣΟΦΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ ΕΝΩΝΕΙ**

**Η ΕΝΟΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ**

**Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ
ΚΑΙ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ**

ΑΥΤΕΣ ΟΙ 4 ΑΡΧΕΣ ΘΕΙΑΣ ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑΣ ΕΙΝΑΙ
Η ΉΓΙΡΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΣΤΑΓΡΟΥ ΚΑΙ
ΔΙΕΠΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ 5 ΝΟΜΩΝ
ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ, ΕΝΟΤΗΤΑΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΑΛΗΘΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ. ΑΝΑΠΑΡΙΣΤΑΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΜΕΛΧΙΣΕΔΕΚ, ΕΝΑΝ ΣΤΑΓΡΟ ΜΕΣΑ
ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΥΚΛΟ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ ΤΟ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ, ΔΗΛΑΔΗ Ο ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΕΒΔΟΜΟΣ ΎΨΙΣΤΟΣ ΤΗΣ
ΑΓΑΠΗΣ

Έργο Λόγου Αγάπης

Η αγάπη όμως, που εκφράζεται από τον Θείο Λόγο, είναι η πιστοποίηση ότι η σύνθεση όλων των κοσμοθεωριών έχει ήδη επιτευχθεί. Όμως είναι η Αλήθεια που μας απελευθερώνει και δεν την ζούμε δίχως την ομορφιά που εκπέμπουν οι αρετές, δηλαδή ο αληθινός άνθρωπος που ζει αληθινά, ο «άνω θρώσκων». Η ουσία της διδασκαλίας του Χριστού δεν είναι ότι θα έχει ο άνθρωπος αιώνια ζωή, αλλά ότι την έχει. Όχι ότι θα γίνει τέλειος, αλλά ότι είναι. Όχι ότι θα γίνει Θεός αλλά ότι είναι.

Ο Λόγος αποτελεί μέτρο, όχι μόνο στο επίπεδο του μαθηματικού λόγου φ , αλλά το άριστον μέτρον για τα πάντα. Είναι μία λέξη που εκφράζει την νομοτελειακή υπόσταση της Αγάπης. Επομένως, το Εν αρχήν είναι ο Λόγος και ο Λόγος είναι ο Θεός, αποτελεί εκδήλωση του Υιού Λόγου Μητρός μέσα από το ανεκδήλωτο του Πατρομήτωρος Θεού, ο Οποίος εκπορεύει από τους κόλπους του το Άγιον Πνεύμα, την Θεία Ανθρωποϊδέα, τον Άνθρωπο Λόγο, το Ουράνιο Ανθρώπινο Αρχέτυπο. Από αυτήν την Ανθρώπινη Μονάδα Λόγου ξεπήδησαν οι ρίζες, οι κορμοί και οι κλάδοι μυριάδων Ουράνιων Ανθρώπινων Λόγων.

Ο Θεός δεν βρίσκεται κάπου μέσα στη συνείδηση, αλλά αποτελεί την αιτία της. Όταν ο Θεόφιλος Ιωάννης, γράφει πριν 2.000 χρόνια ότι «ο Θεός αγάπη εστίν», μας αποκαλύπτει ταυτοχρόνως ότι αιτία των πάντων και κάθε αιτίας, δηλαδή το αρχαίτιον, είναι η Αγάπη. Επομένως, η Αγάπη αποτελεί τον υπέρτατο Νόμο και το απόλυτο Μέτρο της αυτογνωσίας, που και αυτή με την σειρά της δεν είναι παρά το μέτρο της ατομικότητας, της συλλογικότητας και του πολιτισμού. Είναι η Αγάπη όμως, που ορίζει τα πάντα επιτρέποντας ακόμα και στον πιο ατελή άνθρωπο να διακρίνει κατά Χάριν την αληθινή ποιότητα της βούλησης και της θέλησης, της νοημοσύνης, της μνημοσύνης και της συνείδησης. Η Αγάπη δεν ξεχνά, συγχωρεί. Η αληθινή και μοναδική Θεία σοφία, όχι μόνο δεν χάθηκε ποτέ αλλά σήμερα γίνεται διακριτή και αφήνει τα ίχνη της καταλύοντας όλους τους πεπερασμένους και περιορισμένους χάρτες αυτογνωσίας της ανθρώπινης διανόησης.

Η Αλήθεια δεν παρουσιάστηκε ολοκληρωμένα ποτέ στο παρελθόν ένεκα της ανωριμότητας της ανθρώπινης συνείδη-

σης, γι' αυτό κι ο Χριστός είχε πει ότι θα αποστείλει άλλο Παράκλητο κατά την Δευτέρα Του Παρουσία, για να μας «οδηγήσει εις πάσα την Αλήθεια». Ο Παράκλητος, είναι ο ενεργοποιητής της Θείας Μνήμης και της Θείας Καταγωγής του Ανθρώπου και είναι αξιοσημείωτο ότι έχουμε εισέλθει στην εποχή όπου «Εκείνος, το Πνεύμα της Αληθείας μας οδηγεί» πλέον στην ολοκληρωμένη αποκάλυψη της Αλήθειας «και η Αλήθεια ελευθερώσει υμάς».

Η Ανθρωπότητα όμως, αποφεύγει, αρνείται ή πολεμάει την Αλήθεια και γι' αυτό βρισκόμαστε σε μια παγκόσμια κρίση δίχως προηγούμενο, για την οποία γράφτηκε «Εάν Εγώ μεθ' υμών, τις καθ' υμών;». Σκηνοθετούμε το χώρο σε σχέση με το χρόνο που ζει η συνειδησή μας. Εμείς επιλέγουμε τελικά να υπάρχουμε στην παγίδα της πλάνης ή να ζούμε την αληθινή ζωή που κοντεύουμε να ξεχάσουμε.

Ο άνθρωπος κυριολεκτικά είναι ο δημιουργός της πραγματικότητάς του. Επομένως προϋπόθεση για την αληθινή έκφραση της Αγάπης είναι το μέτρο και προϋπόθεση του μέτρου η αυτογνωσία, διότι το άριστο μέτρο για κάθε τι εφαρμόζεται μόνο όταν έχει διαμορφωθεί το «γνώθι σ' αυτόν». Δεν είναι όλα τα μέτρα άριστα, αλλά άριστο είναι ο καθένας να ανακαλύψει συνειδητά το μέτρο του. Έτσι, ενώ για όλους ο κοινός στόχος είναι το «μέτρον άριστον», ο καθένας έχει δικαίωμα να το προσεγγίσει με τον δικό του τρόπο και να μεταφέρει την ουσία του, δηλαδή την αρμονία του μέτρου μεταξύ ατόμου, κοινωνίας και μονάδας ή αλλιώς το μέτρο του σώματος, της ψυχής και του πνεύματος ή για να το πούμε διαφορετικά το μέτρο που συνδέει και αποτελεί τον λόγο και τον νόμο της Αγάπης μεταξύ προσωπικότητας, ατομικότητας και μοναδικότητας. Προϋπόθεση της αυτογνωσίας αποτελεί η ολοκληρωμένη αποδοχή του εαυτού μας και αυτό σημαίνει να συνειδητοποιήσουμε, τι εστίν ο Άνθρωπος, τι εστίν Κόσμος, τι εστίν Θεός. Συνήθως μπερδεύομαστε γιατί μένουμε σε ένα ή δύο από αυτά, προσκολλημένοι στην διττότητα της διάνοιάς μας, η οποία αδυνατεί να συλλάβει την Αλήθεια, δηλαδή ότι όλα αποτελούν την αδιάσπαστη ενότητα του Ενός Εαυτού που είμαστε.

Το Έργο, εστιάζει την παιδεία του στον αποσυμβολισμό και την άμεση κοινωνία με την ουσία, δηλαδή την ένωση με τον

Λόγο. Αυτό προϋποθέτει μαθητεία επίγνωσης της Θείας Νομοτέλειας και ενσυνείδητου χειρισμού των Νόμων του Φωτός. Το Φως φέρνει στην επιφάνεια τα κενά και τις ατέλειές μας για να τις συνειδητοποιήσουμε και έτσι να καθαριστούμε, να αποκαταστήσουμε και να φωτιστούμε, να συντονιστούμε με τον Λόγο, να μετουσιώσουμε τα λάθη και να τελειωθούμε. **Αυτή, συνοπτικά, είναι η πορεία της Χριστοποίησης και Θέωσης του Ανθρώπου, το επίκεντρο της Διδασκαλίας του Εσωτερικού Χριστιανισμού, που δεν αποτελεί έκφραση θρησκευτικής τυπολατρίας, αλλά προσωπικό βίωμα της δυνατότητας του ανθρώπου να ρέει ελεύθερα στην Αγάπη του Θείου.**

Το Έργο μας δεν παρέχει την γνώση που ικανοποιεί την ανθρώπινη περιέργεια, αλλά την γνώση της Θείας Χάριτος που σώζει και είναι βιωματική. Αυτό που μοιραζόμαστε δίχως να είναι ιδιοκτησία μας, αλλά μέσα από την αυτοπαράδοσή μας σ' αυτό. Η αποκατάσταση της πτώσης πραγματοποιείται με την συνταύτιση της θέλησής μας με το Θείο Θέλημα. Έτσι εξηγείται η ανικανότητα να ζεις την Αγάπη ως τρόπο ύπαρξης, όχι ως κάτι που έχεις αλλά ως αυτό που είσαι.

Το έργο της Δευτέρας Παρουσίας δεν είναι η μεταφορά μιας διδασκαλίας, αλλά η έμπρακτη προσφορά Αγάπης και Ελέους, Ευλογίας και Μετουσίωσης που σφύζει από τη ζωή και τον παλμό του Λόγου που το κατευθύνει. Το να αποδέχεσαι και να συμμετέχεις σε αυτό το Θείο Έργο, το οποίο φανερώνει την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού μέσα στις Ψυχές των ανθρώπων, δεν είναι ούτε απλό, ούτε εύκολο, δεν είναι όμως απρόσιτο. Είναι εφικτό, είναι όμορφο και είναι στην προδιαγραφή του κάθε Ανθρώπου που σέβεται, τιμά και αναγνωρίζει την Θεία Καταγωγή του. Όλα αυτά δεν πρόκειται να συμβούν στο μέλλον, δεν είναι εικασίες, γίνονται εδώ και τώρα και εμείς όλοι, έχουμε την τιμή να είμαστε λειτουργοί τους και μέρος τους.

Ο Δρόμος, έχει τρεις όψεις, Συμμετοχή, Μελέτη, Προσευχή. Όσο συμμετέχει κανείς στα κοινά, τόσο ενεργοποιεί τις ικανότητές του. Όσο μελετάει κανείς, τόσο ανακαλύπτει νέα πράγματα σε όσα μελέτησε χθες και τελικά ο νους του συντονίζεται με τον Λόγο. Όσο προσεύχεται, τόσο μεταμορφώνεται. Η τέχνη της επιστήμης να ζεις, συνίσταται στην

ενσυνείδητη κίνηση των νόμων και αυτό με τη σειρά του εκφράζεται με αυτήν την περιοδικότητα μεταφοράς συνείδησης και όχι απλών πληροφοριών. Όταν μεταφέρεται συνειδητότητα, αλλάζει την δομή των πληροφοριών που υπάρχουν από πριν μέσα στον παραλήπτη όσο και στον δότη, καθώς αποτελούν εκφράσεις της μίας ροής του Λόγου.

Όταν αισθάνεσαι παντού τη σοφία και βιώνεις κι αισθάνεσαι την ομορφιά, τότε μην έχεις καμιά αμφιβολία. Είσαι σε κατάσταση εγρήγορης. Όταν προσέχεις αυτά που δεν προσέχεις πριν, όταν βιώνεις τις αισθήσεις σου σ' ένα άλλο κόσμο. Το μεγαλύτερο φάρμακο βρίσκεται στην αναπνοή σου, όταν αναπνέεις την Αγάπη του Θεού. Οποιαδήποτε συμπεράσματα γνώσης πρέπει να ξεχαστούν. **Αυτό επιτυγχάνεται, μόνο όταν ο νους βουτήξει στα βαθιά νερά της καρδιάς και η καρδιά ανέβει στο κεφάλι. Όταν ο άνθρωπος αρχίσει να σκέφτεται με την καρδιά και να αισθάνεται με το νου, μπαινει σε άλλο κόσμο.**

Κάποτε ζούμε μια παύση. Είναι σαν να μην κάνουμε ακριβώς τίποτα. Τότε είμαστε. Τότε ζούμε τη μοναδική στιγμή. Για να αποκτήσουμε τα βιώματα χρειάζεται να κάνουμε χρήση της Ελεύθερης Βούλησής μας και να επιλέξουμε συνειδητά να τα ζήσουμε στην πράξη. Καμιά δύναμη δεν μπορεί να αντισταθεί στο Αυτόβουλο, έτσι, η αληθινή, συνειδητή απόφασή μας να θεραπεύσουμε τους εαυτούς μας από τους αυτοπεριορισμούς μας, θα φέρει τα βιώματα αυτά στη ζωή μας. Τότε η γνώση αυτή θα φαίνεται πια νηπιακή, όπως φαίνεται κάθε γνώση συγκρινόμενη με το βίωμα. Από την προσωπική μου εμπειρία επαφής με ανθρώπους απ' όλο τον κόσμο, πιστεύω ότι αυτό που πραγματικά είμαστε, το βιώνουμε σαν κάτι πολύ φυσικό. Επιπλέον, με εξίσου φυσικό και απλό τρόπο το περιγράφουμε και το εκδηλώνουμε.

Πολλοί όμως θα τολμήσουν και θα είναι αυτοί που θα αλλάξουν τον κόσμο. Η αλλαγή και η αναγκαιότητα θα απελευθερώσουν όλη την καταπιεσμένη, εγκλωβισμένη δημιουργικότητα, την αγάπη και το πάθος μας για ζωή. Θα δούμε την ανθρώπινη φύση στην πιο πλήρη και ένδοξη έκφρασή της. Θα ανακαλύψουμε δυνατότητες μέσα μας που δεν πιστεύαμε ποτέ ότι υπήρχαν. Έχουμε πάρει λάθος καθοδήγηση και λάθος κατεύθυνση επειδή απομακρυνθήκαμε από τον αλη-

θινό μας εαυτό, αυτό είναι όλο. Η επανασύνδεση με την Ολότητα του Λόγου θα φέρει τη διεύρυνση της αντίληψης και των αξιών μας, η οποία θα απαλλάξει τον πλανήτη από τα δεινά που τώρα κατακλύζουν την ανθρώπινη συνείδηση.

Εμείς αγαπημένοι φίλοι και αδελφοί μιλούμε με το Λόγο του Θεού, ως ο Λόγος του Θεού, μέσα από τον Λόγο του Θεού. Και είμαστε ο Λόγος του Θεού. Κι ο Λόγος του Θεού μας τρέφει, ο Λόγος του Θεού μας τροφοδοτεί, γιατί είναι γραμμένο ότι «ουκ επ' άρτον μόνο ζήσεται άνθρωπος, αλλά από το Λόγο του Θεού». Και ο Λόγος του Θεού είναι ο Άρτος της Ζωής, ο Άρτος ο Ουράνιος, ο Άρτος ο Αιώνιος, Αυτός είναι ο Λόγος, Αυτός μας τρέφει και γι' αυτό Τον λαλούμε. Και Τον λαλούμε γιατί Είμαστε Ένα μαζί Του. Διότι κανείς δεν μπορεί να φανερώσει τον Θεό Λόγο, εάν δεν είναι ο Ίδιος ο Λόγος. Και κανείς δεν μπορεί να εκφράσει την Αλήθεια και δεν μπορεί να φανερώσει την Αλήθεια, εάν δεν είναι ο Ίδιος η Αλήθεια.

Η Αγάπη είναι το ύστατο ταξίδι της ανθρώπινης συνείδησης. Πριν από αυτό, η γαλήνια κατάσταση της ψυχής που έχει αγωνιστεί για το δίκιο και την Αλήθεια, έχει ελευθερωθεί και βιώνει Ειρήνη. Μόνο όταν ζεις στην Αγάπη γίνεσαι Αγάπη. Μόνο όταν βιώνεις τη Ροή του Λόγου ταυτενεργείς μαζί Του. Όταν χάνεται το μέτρο, οι άνθρωποι ψάχνουν για το χαμένο Λόγο, το βίωμα της Θείας Αγάπης. Μέτρο δεν είναι το πολύ και το λίγο, αλλά η Αγάπη. Μπορεί να είσαι χαμογελαστός ή σοβαρός αλλά αν ζεις στην Αγάπη, πάντα βρίσκεις ένα τρόπο να την φανερώσεις. Μπορούμε να ορίσουμε τι είναι Αγάπη, όταν αυτή ορίζει τα πάντα;

Χαίρεσαι μόνο αυτά που μοιράζεσαι. Αξιοποιούμε τον εαυτό μας και τη ζωή μας σε ένα έργο Αγάπης, Προσφοράς, Μετουσίωσης και Αναγωγής Λόγου και Δράσης και τους καλούμε όλους. Η δύναμή μας βρίσκεται στη στιγμή. Κάθε στιγμή. Αυτή είναι ό,τι έχουμε και η Θεία Χάρη, που μας αποκαλύπτει αυτό που είμαστε. Ευχαριστώ όλους τους φίλους και αδελφούς μου όπου κι αν βρίσκονται, καθώς μια ανάμνηση από το μέλλον μας φωτίζει εδώ και τώρα: «Όλοι θα ανταμώσουμε στην Εγώ Ειμί Παρουσία».

Απόδειξη συντονισμού με τη Θεία Ροή του Λόγου είναι κάθε συνεργασία που επιτυγχάνεται ως αδελφοποίηση και

πάντρεμα κεφαλαίων ζωής. Ήρθε η ώρα της πνευματικής συμμοιρασίας και της αυτοδιάθεσης που στη συνείδηση του νέου ανθρώπου είναι μία ιδέα, πίσω από κάθε άλλη που πρεσβεύει. «Δεν Υπάρχει Άλλος Παρά Μόνο Ένας, Είναι Όλα, η Μονάδα που ταξιδεύει από το Μηδέν στο Άπειρο».

Ευλογημένα με Αγάπη είναι όλα τα πνεύματα που βρίσκονται στην Αγάπη, εκείνες οι ψυχές που αφιερώθηκαν στην Αγάπη, όλα τα πρόσωπα που την φανέρωσαν, όλες οι μορφές που την εκδήλωσαν, όλοι οι άνθρωποι που μίλησαν, έγραψαν, έζησαν και πέθαναν γι' αυτήν. Η ζωή και οι λόγοι τους πήγασαν εκ του Ενός Απείρου Θείου Λόγου και αυτοί είναι η αιτία που το έργο τους, ο λόγος τους, ο Ένας Λόγος ήταν, είναι και θα είναι εδώ και τώρα παρών. Ένας ακοίμητος φάρος Φωτός Αλήθειας και Ελευθερίας, ζωντανός και ενεργός σε κάθε ον και σε κάθε χωρόχρονο και πέρα απ' αυτόν.

Θρησκεία

Είναι η αγάπη που αναζητάει το Θεό.

Αλήθεια

Είναι η παντοτινή αγάπη.

Ελευθερία

Είναι η αναπνοή της Αγάπης.

Έργο

Είναι το σχέδιο της Αγάπης.

Ειρήνη

Είναι η διάχυση της αγάπης.

Πίστη

Είναι η αγάπη που μεταδίδεται.

Ελπίδα

Είναι η αγάπη που ονειρεύεται.

Καλοσύνη

Είναι η αγάπη που βοηθάει.

Προσευχή

Είναι η αγάπη που ανάγει.

Ευλογία

Η αγάπη που μετουσιώνει.

Θεουργία

Είναι η Αγάπη που αλλάζει τον ρου της ιστορίας.

Θυσία ελέους

Είναι η υπέρτατη αγάπη.

Η κλίμακα της εξέλιξης

Πρόκειται να ανακαλύψουμε βήμα με βήμα τις ρίζες και την εξέλιξη ενός σχεδίου που παρέμενε χιλιάδες χρόνια καλυμμένο με σύμβολα, κώδικες και μυστικά. Οι ρίζες της μύησης και των θρησκειών ξεκινούν εκατομμύρια χρόνια πίσω και συνοψίζονται σε συγκεκριμένες ιδέες, σύμβολα και αλήθειες. Ο Άνθρωπος είναι μια αιώνια πνευματική συνειδητότητα σε εξέλιξη τελειοποίησης.

Τα γήινα είναι αντανάκλαση των ουρανίων και ουδέν ουράνιον άνευ αξίας και άνευ φωτός. Εκ της φωτεινής πηγής μόνον φως εκπορεύεται και εκ της ουρανίας πηγής καθαρών ύδωρ αναβλύζει. Ο Λόγος αποκαλύπτει τα ουράνια και εξαγνίζει τα γήινα. Όλα έχουν μία συγκεκριμένη ΕΝΝΟΙΑ, διότι ΕΝΑΣ είναι ο ΝΟΥΣ που τα δημιούργησε. Το αληθινό μας αποκαλύπτεται με όλη την μεγαλοπρεπή του απλότητα κι εμείς, μέσα στα σκοτάδια της αγνοίας και της παραπλάνησής μας, αρχίζουμε να προγραμματίζουμε την μεγάλη μας επιστροφή.

Κάθε δραστηριότητα εξέλιξης ή ανάπτυξης που προάγει την τελειοποίηση ατομικά και συλλογικά, αποτελεί απόδειξη της πνευματικής φύσης του ανθρώπου. Επομένως, όλοι είναι ίσοι μπροστά στο μεγάλο νόμο της εξέλιξης. Και γι' αυτό ο καθένας ζει τις επιλογές του. Τα πάντα είναι ενέργεια σε διαφορετικές μορφές. Το σωματίδιο είναι ταυτόχρονα και κύμα. Η ύλη δεν είναι διάφορη από το πνεύμα, αλλά εκδήλωσή του. Προορισμός του ανθρώπου είναι να καταστεί ενσυνείδητος διαχειριστής του φωτός και της νομοτέλειας που το διέπει στις διάφορες διαβαθμίσεις ενέργειας που εκδηλώνεται. Σ' αυτό που ο άνθρωπος ονόμασε Θεό, περιλαμβάνεται το σύνολο των νόμων, των ενεργειών και της δημιουργικής βούλησης, καθετί που νοείται ως εκδηλωμένο ή ανεκδηλωτο σύμπαν ή κατά τον Εσωτερικό Χριστιανισμό Κτιστές και Άκτιστες Δημιουργίες.

Στις διαστάσεις και τα πεδία όπου κυριαρχεί η Θεία Αρμονία και οι Θείοι Νόμοι εφαρμόζονται από όλα τα όντα και τα βασίλεια δεν υπάρχει ύβρις και έτσι η Νέμεση δεν έχει αιτία ύπαρξης. Κάθε Κοσμικό πεδίο αποτελεί και μια μύηση της Συμπαντικής Ψυχής. Τα εξελικτικά στάδια της κάμπιας που

μεταμορφώνεται ως χρυσαλλίς σε πεταλούδα, εκδηλώνονται στους κόσμους των όντων με ανάλογους τρόπους.

Ο άνθρωπος, πλασμένος κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση, αποτελεί σπίθα Θεού, πνευματική Μονάδα που εκδηλώνει την θεία του ουσία στο βαθμό που την έχει αναγνωρίσει εντός του. Η ατομικότητά του εκφράζεται μέσα από ένα φυσικό, αιθερικό, συναισθηματικό και νοητικό φορέα σώμα. Η μοναδικότητα που εκφράζεται από κάθε πνεύμα, έγκειται στις επιλογές ζωής κάθε φορά που ενσαρκώνεται ένα πνεύμα σε ένα νέο σώμα. Όλα τα όντα εξελίσσονται σε μια σπειροειδή τροχιά, σε μια διαδικασία γέννησης, ανάπτυξης, φθοράς, θανάτου και επανεσάρκωσης. Η μέθοδος που χρησιμοποιείται σε αυτή την πορεία εκπαίδευσης προς τελειοποίηση κάθε όντος, είναι ο νόμος της δράσης και της αντίδρασης ή της αιτίας και του αποτελέσματος.

Κάθε σκέψη, πράξη, έχει κίνητρο και αιτία, που θα παράγει ανάλογη ποιότητα, διαδικασίες και αποτελέσματα. Η ενσυνείδητη θυσία της προσωπικότητας εν ζωή, η απελευθέρωση από το κατώτερο εγώ και την πλάνη της διάνοιας, εκφράζεται συμβολικά με τον αποκεφαλισμό του Ιωάννη του Βαπτιστή, ενώ η ολοκληρωτική θυσία της ατομικότητας που εκφράζεται τόσο στη διδασκαλία του Χριστού για τον κόκκο του σίτου, όσο και στην ίδια την σταυρική Του Θυσία, σηματοδοτεί την πλήρη απελευθέρωση του όντος, προκειμένου να ταυτιστεί με τη Θεία Συνείδηση.

Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του αμήτηου, του μούμνου και του μνημένου; Οι οπτικές και οι απόψεις των πνευματικών γραμμών ή σχολών διαφέρουν ή μοιάζουν ανάλογα την απόστασή τους από την Μοναδική Θεία Πηγή του πνεύματος της Αλήθειας, του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή της Ομοούσιας και Τρισυπόστατης Αγίας Τριάδος. Το Αρμόδιο Πνεύμα Μελισεδέκ έχει κληθεί ως Παράκλητος της Δευτέρας Παρουσίας να αποκαταστήσει τα πάντα στην συνείδηση του Ανθρώπου και να μας «οδηγήσει εις πάσαν την Αλήθεια». Ως εκ τούτου προκύπτει ότι οι διαφορετικές ορολογίες που συντηρούν ένα κατεστημένο πλάνης θα πάψουν να έχουν ισχύ όπως ήδη συμβαίνει στο τελεστικό των τυπικών μύησης. Οι διαφορές που συντηρούν την ανθρώπινη χωριστικότητα οφείλονται στην έλλειψη γνώσης και επίγνωσης των

Πνευματικῶν Νόμων που απεκάλυψε ο Δάσκαλος Ιωάννης στα τέλη του 20^{ου} αιώνα.

Στην εξέλιξή του ο μαθητευόμενος, υπάρχει ως Πιστός, έπειτα ως Διάκονος, έπειτα ως Πρεσβύτερος ή Ιερέας, έπειτα ως Επίσκοπος, έπειτα ως Δάσκαλος ή Πατέρας, έπειτα ως Προφήτης κι έπειτα ως Απόστολος.

Οι εργάτες του Έργου του Θεού, οι μαθητές και οι μαθητευόμενοι Λόγοι, έρχονται ως Υιοί του Φωτός και βρίσκονται ευάλωτοι μέσα σε αυτόν τον κόσμο της πλάνης, μη έχοντας κατά κανόνα καμία υλική δύναμη και εξουσία, αλλά και με ελαττώματα στον κατώτερό τους εαυτό. Πρέπει να βαδίσουν τον δρόμο της Θυσίας, χωρίς να συμβιβαστούν με το κοσμικό φρόνημα. Έτσι λοιπόν, στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο, κεφ. Γ', στιχ. 2-4 λέει: «έλεγεν ουν προς αυτούς. ο μεν θερισμός πολὺς, οι δε εργάται ολίγοι. Δεήθητε οὖν του κυρίου του θερισμού όπως εκβάλλει εργάτας εις τον θερισμόν αυτού. Υπάγετε. Ιδού εγώ αποστέλλω υμάς ως άρνας εν μέσω λύκων. μη βαστάζετε βαλλάντιον, μη πήραν, μηδέ υποδήματα, και μηδένα κατά την οδόν ασπάσθητε». Πράγματι, όπως συμπληρώνεται και στο κεφ. ΙΒ', στιχ. 31: «πλην ζητείτε την βασιλείαν του Θεού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν». Πρέπει, δηλαδή, ο άνθρωπος συνειδητά, να ζητήσει την Βασιλεία των Ουρανών. Και άλλωστε στο κεφάλαιο, πάλι κατά Λουκά, ΙΑ', στιχ. 9 μιλάει ξεκάθαρα για το Νόμο: «καγώ υμίν λέγω, αιτείτε, και δοθήσεται υμίν. Ζητείτε, και ευρήσετε, κρούετε, και ανοιγήσεται υμίν». **Άρα, ο βιαστής της Βασιλείας των Ουρανών πρέπει να είναι ενεργητικός, όσον αφορά την κίνηση των Νόμων, πρέπει να είναι ένας Μυσταγωγός του Λόγου. Ο απλός μαθητής του Λόγου, είναι ήδη ένας Μύστης. Ο μαθητευόμενος Λόγος είναι ήδη επόπτης.** Και ως γνωστόν, οι επόπτες ήταν οι κύριοι των εσωτερικών Μυστηρίων, στο υπόγειο του ναού, στην κρύπτη του ναού, ενώ οι μύστες ήταν οι ενεργοποιητές των εξωτερικών μυστηρίων, που συνέβαιναν στον ορατό, επίγειο ναό, τον εξωτερικό ναό, ήταν οι μυσταγωγοί των μικρών μυστηρίων. Τα εξωτερικά μυστήρια, προετοιμάζουν τον άνθρωπο για τα εσωτερικά.

Γίνεται κατανοητό ότι ο υλικός, ο ψυχικός και ο πνευματικός άνθρωπος είναι ένας και τα στάδια εξέλιξής του αλληλοεπη-

ραζόμενα. Οι Θείοι Νόμοι αποκαλύπτουν ότι δεν είναι δυνατόν να μην εκδηλώνονται συγκεκριμένες αρετές ή ικανότητες όταν κάποιος βρίσκεται σε ανάλογο πνευματικό ύψος. Κάθε κλίμακα έχει αρμόδιους επόπτες και πνευματικά επίπεδα θείων ακτίνων, δυνάμεων και αρετών. Όσο πιο μακρύ είναι το μνητικό ταξίδι, τόσα περισσότερα διαπιστευτήρια, σφραγίδες και υπογραφές χρειάζεται το διαβατήριο. Το μακρύτερο ταξίδι είναι για όλους τους δρόμους η κατάληξή του, δηλαδή η ολοκλήρωσή του στο Θείο Πανεπιστήμιο του Λόγου, «Ότι Εις ο Διδάσκαλος Λόγος Χριστός». Η μαθητεία Λόγου είναι η κατάλυση των όρκων, των μήσεων και των τεχνικών κάθε αποκρυφιστικού ή μυστικιστικού ρεύματος. Είναι η κατάλυση των ορίων, καθώς ο άνθρωπος απελευθερώνεται στον αληθινό Θείο Εαυτό του και την εκδήλωση της αέναης ροής του Λόγου. Η πορεία μοιάζει με περιδίνηση όπου εναλλάσσονται καταστάσεις-στάδια Κάθαρσης, Φωτισμού και Τελειοποίησης. Η Θεία Κοινωνία των Νέων Μυστηρίων του Παρακλήτου αποτελούν κλειδί της Χριστοποίησης και Θέωσης του Ανθρώπου.

Έχουμε 33 (30+3) σκαλοπάτια εξέλιξης από τον γήινο άνθρωπο του υλισμού μέχρι τον Ουράνιο Χριστοποιούμενο Άνθρωπο Λόγο. Δηλαδή, 11 σκαλοπάτια για τους υλικούς, 11 για τους ψυχικούς και 11 για τους πνευματικούς. Ανάλογα το στάδιο εξέλιξης είναι και η πνευματική επιστασία από τα πεδία του Λόγου. Οι νόμοι είναι οι απρόσωποι εκπαιδευτές του Ανθρώπου και οι τρεις υποστάσεις του Θεού, η αέναη Πηγή Φωτοδοσίας Του.

Ο παρακάτω πίνακας επισφραγίζει ότι όλοι είναι κλητοί και οι επιλογές ζωής φανερώνουν τους εκλεκτούς.

ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΚΛΙΜΑΚΑΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΟΝΤΩΝ

ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΘΕΙΑΣ ΟΥΣΙΑΣ	ΠΑΤΡΟΜΗΤΩΡ ΘΘΕΟΣ	ΛΟΓΟΣ • ΥΙΟΣ • ΜΗΤΗΡ	ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ
ΑΓΑΠΗ Τελειοποίηση	ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ • ΧΡΙΣΤΟΣ	ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΨΥΧΙΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ	ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΥΛΙΚΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ
	33	32	31
	ΘΕΩΣΗ ΧΡΙΣΤΟΠΟΙΗΣΗ ΥΙΟΤΗΤΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΠΙΣΤΗ	ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΛΠΙΔΑ	ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΗΣΗ ΑΝΑΙΩΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ
ΣΟΦΙΑ Φώτιση	ΜΕΛΗΣΣΕΔΕΚ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ	ΗΛΙΑΣ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΘΘΕΟΥ	ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ
	30	29	28
	ΔΙΑΔΑΧΗ ΒΟΥΛΗΣΗ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΘΕΛΗΣΗ ΕΠΙΓΝΩΣΗ ΕΥΨΥΧΙΑ ΕΠΙΜΟΝΗ	ΕΞΕΛΙΞΗ ΖΗΛΟΣ ΑΥΤΟΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΦΡΟΝΗΣΗ ΥΠΟΜΟΝΗ
ΕΙΡΗΝΗ Κάθαρση	27ΜΑΡΙΑ ΘΘΕΟΤΟΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑ	26 ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ	25 ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ
		ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΡΑΘΟΤΕΛΕΙΑ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ	ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ ΣΥΜΠΟΝΟΙΑ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ
ΕΝΟΤΗΣ Ταύτιση	24 ΕΠΟΠΤΗΣ	23 ΔΑΣΚΑΛΟΣ	22 ΜΑΘΗΤΗΣ
		ΕΛΘΟΣ ΧΑΡΙΣ ΕΥΛΟΓΙΑ ΦΙΛΙΑ ΑΔΕΛΦΟΣΥΝΗ	ΑΦΕΣΗ ΔΩΡΕΑ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ ΕΥΗΜΕΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ
	21 ΕΓΩ ΕΙΜΙ	20 ΕΙΝΑΙ	19 ΕΓΩ
ΑΛΗΘΕΙΑ Μελέτη	18 ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ	17 ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΑ	16 ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ
		ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΚΑΛΛΟΣ ΑΡΜΟΝΙΑ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ	ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ ΓΑΛΗΝΗ ΠΡΑΟΤΗΤΑ ΕΥΦΥΙΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Προσευχή	15 ΜΥΣΤΗΣ	14 ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΣ	13 ΔΟΚΙΜΟΣ
	12 ΠΝΕΥΜΑ	11 ΨΥΧΗ	10 ΣΩΜΑ
	ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΝΑΡΕΙΑ ΣΘΕΝΟΣ	ΦΡΟΝΤΙΛΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΦΙΕΡΩΣΗ ΠΑΡΡΗΣΙΑ ΙΣΧΥΣ	ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ ΑΦΟΣΙΩΣΗ ΤΟΛΜΗ ΔΥΝΑΜΗ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Συμμετοχή	9 ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΙΔΕΑ ΠΕΡΙ ΘΘΕΟΥ	8 ΨΥΧΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΙΔΕΑ ΠΕΡΙ ΑΝΘΡΩΠΟΥ	7 ΥΛΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΙΔΕΑ ΠΕΡΙ ΚΟΣΜΟΥ
		ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ	ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΝ
	6 ΜΥΤΗΣ	5 ΜΥΟΥΜΕΝΟΣ	4 ΑΜΥΗΤΟΣ
	ΣΤΟΡΓΗ ΗΘΟΣ ΜΕΤΡΟ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΥΠΝΟΣ	ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΥΠΕΙΑ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΣΕΦΟΥΛΙΚΟΤΗΤΑ	ΑΜΥΗΤΟΣ ΔΙΑΦΥΛΑΞΗ ΑΥΤΟΣΕΒΑΣΜΟΣ ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΔΙΑΤΡΟΦΗ
3	ΝΟΜΟΣ ΖΩΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ-ΠΡΟΝΟΙΑΣ	ΝΟΜΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΒΟΥΛΗΣΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ	ΝΟΜΟΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ ΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ
		2	1